ESIMESE ASTME KOHTU OTSUS (viies koda)

22. oktoober 2008 *

Liidetud kohtuasjades T-309/04, T-317/04, T-329/04 ja T-336/04,

TV 2/Danmark A/S, asukoht Odense (Taani), esindajad: advokaat O. Koktvedgaard ja advokaat M. Thorninger,

hageja kohtuasjas T-309/04,

keda toetab

Union européenne de radio-télévision (UER), asukoht: Grand-Saconnex (Šveits), esindaja: advokaat A. Carnelutti,

menetlusse astuja kohtuasjas T-309/04,

Taani Kuningriik, esindaja: J. Molde, keda abistasid advokaat P. Biering ja advokaat K. Lundgaard Hansen,

hageja kohtuasjas T-317/04,

* Kohtumenetluse keeled: inglise ja taani.

Viasat Broadcasting UK Ltd, asukoht: West Drayton, Middlesex (Ühendkuningriik), esindajad: advokaat S. Hjelmborg ja advokaat M. Honoré,

hageja kohtuasjas T-329/04,

keda toetavad

SBS TV A/S, varem TV Danmark A/S, asukoht: Skovlunde (Taani),

ja

SBS Danish Television Ltd, varem Kanal 5 Denmark Ltd, asukoht: Hounslow, Middlesex (Ühendkuningriik),

esindajad: advokaadid D. Vandermeersch, K.-U. Karl ja H. Peytz,

menetlusse astujad kohtuasjas T-329/04,

SBS TV A/S,

SBS Danish Television Ltd,

hagejad kohtuasjas T-336/04,

keda toetavad

Viasat Broadcasting UK Ltd,

menetlusse astuja kohtuasjas T-336/04,

versus

Euroopa Ühenduste Komisjon, keda kohtuasjades T-309/04, T-317/04 ja T-329/04 esindasid H. Støvlbæk ja M. Niejahr, kohtuasjas T-329/04 ka N. Kahn ning kohtuasjas T-336/04 N. Kahn ja M. Niejahr,

kostja kohtuasjades T-309/04, T-317/04, T-329/04 ja T-336/04,

keda toetavad

SBS TV A/S,

SBS Danish Television Ltd

ja

Viasat Broadcasting UK Ltd,

menetlusse astujad kohtuasjas T-309/04,

ning

Taani Kuningriik,

TV 2/Danmark A/S

ja

Union européenne de radio-télévision UER,

menetlusse astujad kohtuasjades T-329/04 ja T-336/04,

mille ese kohtuasjades T-309/04 ja T-317/04 on taotlus tühistada esimese võimalusena komisjoni 19. mai 2004. aasta otsus 2006/217/EÜ Taani meetmete kohta TV2/Danmarki kasuks (ELT 2006, L 85, lk 1; parandus ELT 2006, L 368, lk 112) ning teise võimalusena selle otsuse artikkel 2 või artikli 2 lõiked 3 ja 4, ning kohtuasjades T-329/04 ja T-336/04 nõuded tühistada kõnesolev otsus osas, milles on nenditud, et riigiabi on ühisturuga osaliselt kokkusobiv,

EUROOPA ÜHENDUSTE
ESIMESE ASTME KOHUS (viies koda),

koosseisus: koja esimees M. Vilaras (ettekandja), kohtunikud E. Martins Ribeiro ja K. Jürimäe,

kohtusekretär: ametnik C. Kristensen,

arvestades kirjalikku menetlust ning 7. ja 8. novembri 2007. aasta kohtuistungitel esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

Õiguslik raamistik

1 EÜ artikkel 16 sätestab:

„Ilma et see piiraks Euroopa Ühenduse asutamislepingu artiklite 73, 86 ja 87 kohaldamist ning arvestades kohta, mis liidu ühistes väärtustes kuulub üldist majandushuvi pakkuvatele teenustele, nagu ka nende osa ühiskondliku ja territoriaalse ühtekuuluvuse edendamisel, hoolitsevad ühendus ja liikmesriigid, igaüks oma vastavate

volituste ja käesoleva lepingu kohaldamisala piires, et niisugused teenused toimiksid põhimõtete ja tingimuste alusel, mis võimaldavad neil täita oma ülesandeid."

2 EÜ artikli 86 lõige 2 sätestab:

„Ettevõtjad, kellele on antud üldist majandushuvi pakkuvate teenuste osutamine või kes on fiskaalmonopolid, alluvad käesoleva lepingu eeskirjadele, eriti konkurentsieeskirjadele niivõrd, kuivõrd nimetatud eeskirjade kohaldamine juriidiliselt ega faktiliselt ei takista nendele määratud eriülesannete täitmist. Kaubanduse arengut ei tohi mõjutada määral, mis oleks vastuolus ühenduse huvidega."

3 EÜ artikli 87 lõige 1 sätestab:

„Kui käesolevas lepingus ei ole sätestatud teisiti, on igasugune liikmesriigi poolt või riigi ressurssidest ükskõik missugusel kujul antav abi, mis kahjustab või ähvardab kahjustada konkurentsi, soodustades teatud ettevõtjaid või teatud kaupade tootmist, ühisturuga kokkusobimatu niivõrd, kuivõrd see kahjustab liikmesriikidevahelist kaubandust".

4 EÜ artikkel 311 sätestab:

„Käesolevale lepingule liikmesriikide ühisel kokkuleppel lisatud protokollid moodustavad selle lahutamatu osa.”

5 Protokoll liikmesriikide avalik-õigusliku ringhäälingu kohta (EÜT 1997, C 340, lk 109; edaspidi „Amsterdami protokoll”), mis lisati EÜ asutamislepingusse selle lisana Amsterdami lepinguga, näeb ette:

„[Liikmesriigid,] võttes arvesse, et liikmesriikide avalik-õiguslik ringhääling on otseselt seotud iga ühiskonna demokraatlike, sotsiaalsete ja kultuuriliste vajadustega ning vajadusega säilitada meedia pluralism, on leppinud kokku järgmistes tõlgendavates sätetes, mis lisatakse [EÜ] asutamislepingule.

[EÜ] asutamislepingu sätted ei piira liikmesriikide pädevust rahastada avalik-õiguslikku ringhäälingut niivõrd, kuivõrd need summad määratakse ringhäälinguorganisatsioonide avaliku teenuse osutamiseks, nagu selle teeb ülesandeks, määratleb ja korraldab iga liikmesriik, ja niivõrd, kuivõrd selline rahastamine ei mõjuta kaubandustingimusi ega konkurentsi ühenduses määral, mis oleks vastuolus üldiste huvidega, kusjuures arvesse võetakse avaliku teenuse osutamist.”

6 15. novembril 2001 avaldas komisjon teatise riigiabi eeskirjade kohaldamise kohta avalik-õigusliku ringhäälingu suhtes (EÜT C 320, lk 5; edaspidi „ringhäälinguteatis”), milles esitas põhimõtted, mida ta järgib EÜ artikli 87 ja EÜ artikli 86 lõike 2 kohaldamisel avalik-õiguslikule ringhäälingule antava riigiabi suhtes.

Vaidluste aluseks olevad asjaolud

7 Taanis on kaks avalik-õiguslikku ringhäälinguorganisatsiooni, Danmarks Radio (edaspidi „DR") ja TV 2/Danmark (edaspidi „TV2"), kusjuures alates 1. jaanuarist 2003 tegutseb viimati nimetatu raamatupidamisarvestuse ja maksuõiguse mõttes TV 2/Danmark A/S (edaspidi „TV2 A/S") nime all. DR-i rahastatakse peaaegu täielikult litsentsitasudest. TV2 rahastatakse osaliselt litsentsitasudest, kuid ühtlasi ka reklaamitulust.

8 TV2 loodi 1986. aastal 4. juuni 1986. aasta seadusega lov om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed (seadus, millega muudetakse ringhäälinguteenuste osutamist reguleerivat seadust, edaspidi „1986. aasta seadus TV2 loomise kohta") nr 335 sõltumatu institutsioonina. TV2 alustas saadete edastamist 1. oktoobril 1988. Ettevõte edastab maakaablivõrgus telekanalit TV2 ning alustas aastal 2000 ka satelliitkanali TV2 Zulu edastamisega. 2002. aasta lõpus kujundati TV2 Zulu, mis seni oli tegutsenud avalik-õigusliku kanalina, kommertstelekanaliks.

9 Lisaks avalik-õiguslikele ringhäälinguorganisatsioonidele tegutsevad Taani teleturul kaks kommertstelekanalit: äriühingute SBS TV A/S ja SBS Danish Television Ltd (edaspidi vastavalt „SBS A/S" ja „SBS Ltd", koos „SBS") ühendus ja äriühing Viasat Broadcasting UK Ltd (edaspidi „Viasat").

10 SBS A/S ja SBS Ltd kuuluvad SBS Broadcasting SA-le, Luksemburgi äriühingule, kel on tele- ja raadiojaamu mitmes liikmesriigis.

11 SBS A/S, varasema nimetusega TV Danmark A/S, haldab maapealset kommertstelekanalit TV Danmark 2 alates 1997. aasta aprillist. Kopenhaagenis asuva telejaama TV Danmark 2 saateid edastatakse satelliidi vahendusel ka teatud kaabeltelevisiooniettevõtjatele ning DTH-ühendusega Taani majapidamistele (DirectToHome – satelliitlevi otseühendus) kogu riigi ulatuses.

12 SBS Ltd, varem Kanal 5 Denmark Ltd, mis loodi aastal 1999 TV Danmark 1 Ltd-na ning mis tegutses selle nime all kuni aastani 2004, edastab alates 1. jaanuarist 2000 Ühendkuningriigi litsentsi alusel satelliidi vahendusel kommertstelekanalit Kanal 5 (algselt nimetusega TV Danmark 1).

13 Viasat kuulub Modern Times Group'ile (MTG), meediasektori multinatsionaalsele kontsernile. Viasat haldab Taanis alates aastast 1992 ja Ühendkuningriigis väljastatud loa alusel satelliittelevisiooni kanaleid TV3 ja TV3+.

14 SBS ja Viasat konkureerivad üleriigilisel telereklaamiturul TV2-ga.

15 Õigusnormid, mis reguleerisid Taanis TV2 poolt avaliku teenuse osutamist ajavahemikus 1995–2002, võeti vastu 23. detsembri 1992. aasta seaduse lov om radio- og fjernsynsvirksomhed (ringhäälinguteenuse seadus) nr 1065 järjestikuste konsolideeritud versioonidega, sh 24. juuni 1994. aasta seadusega nr 578 (edaspidi „ringhäälinguseadus"). Kõnealused eeskirjad esitati üksikasjalikumalt ja täpsustatuna TV2 põhikirjas.

16 SBS esitas 5. aprilli 2000. aasta kirjaga komisjonile kaebuse, mis puudutas TV2 rahastamist Taani Kuningriigi poolt. Kohtumine kaebuse esitajatega toimus 3. mail 2000.

17 SBS esitas 28. veebruari, 3. mai ja 11. detsembri 2001. aasta kirjadega täiendavat infot.

18 5. juunil 2002 saatis komisjon Taani ametiasutustele teabenõude, millele need vastasid 10. juulil 2002. Toimus kaks kohtumist Taani ametiasutustega, 25. oktoobril ja 19. novembril 2002. Ametiasutused esitasid täiendavat teavet 19. novembri ja 3. detsembri 2002. aasta kirjades.

19 24. jaanuaril 2003 teatas komisjon Taani Kuningriigile otsusest algatada TV2 riigipoolse rahastamise küsimuses EÜ artikli 88 lõikes 2 ette nähtud menetlus (edaspidi „algatamisotsus").

20 Algatamisotsus avaldati 14. märtsi 2003. aasta Euroopa Liidu Teatajas (ELT C 59, lk 2). Komisjon kutsus huvitatud isikuid esitama kõnesolevate meetmete kohta omapoolseid märkusi.

21 Komisjon sai Taani ametiasutuste märkused 24. märtsi 2003. aasta kirjas ning muu teabe 19. detsembri 2003. aasta ja 15. märtsi 2004. aasta kirjades. Märkusi esitasid ka mitmed huvitatud isikud. SBS esitas märkused 11. aprilli 2003. aasta kirjas. Euroopa Kommertstelevisiooni Ühendus (lüh ingl k: ACT) esitas märkused 14. aprilli 2003. aasta kirjas. Kommertstelejaamad Antena 3 TV ja Gestevisión Telecinco esitasid omapoolsed märkused 16. aprillil 2003. Viasat esitas märkused 14. aprillil 2003. Komisjon saatis kõnesolevad märkused 4. juuli 2003. aasta kirjaga Taani Kuningriigile, kes kommenteeris neid 12. septembri 2003. aasta kirjas.

22 Komisjon sai SBS-lt täiendavat teavet 15. detsembri 2003. aasta ja 6. jaanuari 2004. aasta kirjades. Komisjon kohtus SBS-ga 17. detsembril 2003 ning Taani ametiasutustega 9. veebruaril 2004, ning viimati nimetatud esitasid omapoolsed kommentaarid SBS poolt esitatud täiendava teabe kohta 15. märtsi 2004. aasta kirjas.

23 17. detsembril 2003 toimus üldkoosolek, kus asutati TV2 A/S, tuginedes TV2 A/S-i käsitlevale Taani 10. juuni 2003. aasta seadusele nr 438; raamatupidamisarvestuse ja maksuõiguse tähenduses loeti äriühing asutatuks 1. jaanuaril 2003.

24 Komisjon asus 19. mai 2004. aasta otsusega 2006/217/EÜ Taani meetmete kohta TV2/Danmarki kasuks (ELT 2006, L 85, lk 1; parandus ELT 2006, L 368, lk 112; edaspidi „vaidlustatud otsus") seisukohale, et „[Taani Kuningriigi poolt] TV2[…]le 1995–2002 litsentsitasudena ja teiste käesolevas otsuses kirjeldatud meetmetena eraldatud toetus

[on ühisturuga kokkusobiv] EÜ asutamislepingu artikli 86 lõike 2 alusel, välja arvatud 628,2 miljonit Taani krooni" (vaidlustatud otsuse artikkel 1). [Tõlget on täpsustatud Euroopa Kohtus.]

25 Komisjon pani otsusega Taani Kuningriigile kohustuse see summa TV2 A/S-lt koos intressidega tagasi nõuda (vaidlustatud otsuse artikkel 2).

26 Taani Kuningriik teatas 23. juuli 2004. aasta kirjas komisjonile TV2 A/S rekapitaliseerimise kavast. Riigi poolt rahastatavate meetmete osas nägi see kava ette kapitali suurendamise 440 miljoni Taani krooni võrra ning 394 miljoni Taani krooni suuruse riigilaenu muutmise kapitaliks.

27 Komisjon tegi 6. oktoobri 2004. aasta otsuses (K(2004) 3623 (lõplik)) riigiabi nr 313/2004 kohta seoses TV2/Danmark A/S rekapitaliseerimisega (ELT 2005, C 172, lk 3; edaspidi „rekapitaliseerimisotsus") järelduse, et ette nähtud 440 miljoni Taani krooni suurune kapitali suurendamine ning võla muutmine omakapitaliks on vajalikud kapitali struktuuri muutmiseks, mis on TV2-le aktsiaseltsiks ümberkujundamise järel vajalik ülesannete täitmiseks avaliku teenuse osutamisel (rekapitaliseerimisotsuse põhjendus 53). Järelikult otsustas komisjon, et „riigiabi osad, mis võivad olla seotud TV2 [A/S] rekapitaliseerimisega, on ühisturuga kokkusobivad vastavalt EÜ artikli 86 lõikele 2" (rekapitaliseerimisotsuse põhjendus 55).

28 Rekapitaliseerimisotsuse tühistamiseks on esitanud hagi nii SBS kui ka Viasat; praegu on need kohtuasjad, vastavalt numbritega T-12/05 ja T-16/05, Esimese Astme Kohtus pooleli.

Menetlus

Kohtuasjad T-309/04 ja T-317/04

29 TV2 A/S ja Taani Kuningriik esitasid hagi vastavalt kohtuasjade T-309/04 ja T-317/04 algatamiseks; hagiavaldused saabusid Esimese Astme Kohtu kantseleisse vastavalt 28. juulil ja 3. augustil 2004.

30 Taani Kuningriik ja TV2 A/S esitasid Esimese Astme Kohtule 3. ja 17. augustil 2004 eraldi dokumendiga taotluse ajutiste meetmete kohaldamiseks, mis registreeriti vastavalt numbrite T-317/04 R ja T-309/04 R all ning millega palusid peatada vaidlustatud otsuse täitmine. Pärast seda, kui nad olid kõnesolevad taotlused siiski tagasi võtnud, kustutati nimetatud kohtuasjad Esimese Astme Kohtu esimehe 14. detsembri 2004. aasta määrustega registrist.

31 Taani Kuningriik palus hagiavalduses kohtuasjade T-309/04 ja T-317/04 liitmist. TV2 A/S ja komisjon ei esitanud sellele taotlusele vastuväiteid.

32 Viasat palus 2. detsembril 2004 Esimese Astme Kohtusse saabunud avalduses luba astuda menetlusse komisjoni nõuete toetuseks kohtuasjas T-317/04.

33 Taani Kuningriik esitas 17. jaanuari 2005. aasta kirjas taotluse teatavate kohtuasja T-317/04 algatamiseks esitatud hagiavalduses ja kostja vastuses esinevate asjaolude käsitlemiseks Viasati suhtes kinnises menetluses. Kuna Esimese Astme Kohtu viienda koja esimees oli jätnud Viasati menetlusse astumise taotluse 13. aprilli 2005. aasta määrusega rahuldamata, andis viienda koja esimees 1. märtsil 2007 määruse, mille kohaselt vajadus eelnimetatud kinnises menetluses käsitlemise taotluse üle otsustamiseks oli ära langenud.

34 Viasat ja SBS palusid vastavalt 2., 10. ja 13. detsembril 2004 Esimese Astme Kohtusse saabunud avaldustes luba astuda kohtuasjas T-309/04 menetlusse komisjoni nõuete toetuseks ning Union européenne de radio-télévision (UER) palus luba astuda nimetatud asjas menetlusse TV2 A/S nõuete toetuseks.

35 Esimese Astme Kohtu viienda koja esimees rahuldas 18. aprilli ja 6. juuni 2005. aasta määrustega Viasati, SBS ja UER-i taotlused menetlusse astumiseks.

36 TV2 A/S esitas 14. jaanuari ja 13. veebruari 2005. aasta kirjadega taotluse teatavate kohtuasja T-309/04 algatamiseks esitatud hagiavalduses ja kostja vastuses esinevate asjaolude käsitlemiseks menetlusse astujate suhtes kinnises menetluses. Menetlusse astujad ei esitanud neile taotlustele vastuväiteid.

37 Esimese Astme Kohtu viienda koja esimees rahuldas eelnimetatud taotlused asja lahendamiseks kinnises menetluses 1. märtsi 2007. aasta määrusega.

38 SBS palus 8. novembri 2005. aasta avalduses liita kohtuasi T-336/04 (SBS A/S ja SBS Ltd *vs.* komisjon) käesolevate kohtuasjade ja kohtuasjaga T-329/04 (Viasat *vs.* komisjon). Ülejäänud pooled, välja arvatud UER, esitasid kõnealuse liitmistaotluse peale omapoolsed märkused.

39 Taani Kuningriik ja TV2 A/S esitasid vastuseks Esimese Astme Kohtu 24. oktoobri 2006. aasta kirjalikule küsimusele 10. novembril 2006 märkused, mis puudutasid nende põhjendatud huvi jätkuvat olemasolu pärast rekapitaliseerimisotsuse vastuvõtmist.

Kohtuasi T-329/04

40 Viasat esitas hagi kohtuasja T-329/04 algatamiseks; hagiavaldus saabus Esimese Astme Kohtu kantseleisse 2. augustil 2004.

41 Taani Kuningriik, TV2 A/S, UER ja British Broadcasting Corp. (BBC) palusid vastavalt 18. novembril ning 1. ja 14. detsembril 2004 Esimese Astme Kohtusse saabunud avaldustes luba astuda menetlusse komisjoni nõuete toetuseks.

42 SBS palus 9. detsembri 2004. aasta avaldusega luba astuda menetlusse Viasati nõuete toetuseks.

43 Esimese Astme Kohtu viienda koja esimees rahuldas 18. aprilli ja 6. juuni 2005. aasta määrustega Taani Kuningriigi, TV2 A/S ja UER-i taotlused menetlusse astumiseks komisjoni nõuete toetuseks ning SBS taotluse menetlusse astumiseks Viasati nõuete toetuseks, kuid jättis BBC menetlusse astumise taotluse rahuldamata.

44 Viasat esitas 6. ja 17. detsembri 2004. aasta, 18. jaanuari, 1. märtsi ja 30. mai 2005. aasta kirjadega taotluse teatavate hagiavalduses ja 12. mail 2005 esitatud repliigi paranduses toodud asjaolude käsitlemiseks menetlusse astujate suhtes kinnises menetluses. Osad menetlusse astujatest esitasid nende taotluste suhtes vastuväiteid.

45 SBS palus 8. novembri 2005. aasta avalduses liita kohtuasja T-336/04 kohtuasjadega T-309/04, T-317/04 ja T-329/04. Ülejäänud pooled, välja arvatud UER, esitasid kõnealuse liitmistaotluse peale omapoolsed märkused.

46 Esimese Astme Kohtu viienda koja esimees rahuldas 1. märtsi 2007. aasta määrusega kõnesolevad kinnises menetluses käsitlemise taotlused osaliselt.

Kohtuasi T-336/04

47 SBS esitas hagi kohtuasja T-336/04 algatamiseks; hagiavaldus saabus Esimese Astme Kohtu kantseleisse 13. augustil 2004.

48 Taani Kuningriik, TV2 A/S, UER ja BBC palusid vastavalt 18. novembril ning 1., 13. ja 14. detsembril 2004 Esimese Astme Kohtusse saabunud avaldustes luba astuda menetlusse komisjoni nõuete toetuseks.

49 Viasat palus 1. detsembri 2004. aasta avaldusega luba astuda menetlusse SBS nõuete toetuseks.

50 Esimese Astme Kohtu viienda koja esimees rahuldas 15. aprilli ja 10. mai 2005. aasta määrustega Taani Kuningriigi, TV2 A/S-i ja UER-i taotlused menetlusse astumiseks komisjoni nõuete toetuseks ning Viasati taotluse menetlusse astumiseks SBS-i nõuete toetuseks, kuid jättis BBC menetlusse astumise taotluse rahuldamata.

51 SBS esitas 29. detsembri 2004. aasta, 18. märtsi, 20. aprilli, 27. mai ja 8. juuli 2005. aasta kirjadega taotluse teatavate hagiavalduses, kostja vastuses ja repliigis toodud asjaolude käsitlemiseks menetlusse astujate suhtes kinnises menetluses. Osad menetlusse astujatest esitasid nende taotluste suhtes vastuväiteid.

52 SBS palus 8. novembri 2005. aasta avalduses liita kohtuasja T-336/04 kohtuasjadega T-309/04, T-317/04 ja T-329/04. Ülejäänud pooled, välja arvatud UER, esitasid kõnealuse liitmistaotluse peale omapoolsed märkused.

53 Esimese Astme Kohtu viienda koja esimees rahuldas 1. märtsi 2007. aasta määrusega kõnesolevad kinnises menetluses käsitlemise taotlused osaliselt.

54 Esimese Astme Kohus otsustas pärast poolte märkuste ärakuulamist, et Esimese Astme Kohtu kodukorra artikli 50 lõike 1 alusel tuleb kohtuasjad T-309/04, T-317/04, T-329/04 ja T-336/04 liita käesolevas kohtuastmes tehtava kohtuotsuse huvides.

Poolte nõuded

55 TV2 A/S, keda toetab, välja arvatud kohtukulude küsimuses, UER, palub kohtuasjas T-309/04 Esimese Astme Kohtul:

– tühistada vaidlustatud otsus;

– teise võimalusena tühistada vaidlustatud otsuse artikkel 2;

– järgmise võimalusena vähendada vaidlustatud otsuse artikli 1 lõpus ja artikli 2 lõikes 1 nimetatud summat vähemalt 167 miljoni Taani krooni võrra alates aastast 1997 ning tühistada vaidlustatud otsuse artikli 2 lõigetes 3 ja 4 mainitud intresside tasumise nõue;

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

56 Taani Kuningriik palub kohtuasjas T-317/04 Esimese Astme Kohtul:

– tühistada vaidlustatud otsus;

– teise võimalusena tühistada vaidlustatud otsuse artikkel 2;

– järgmise võimalusena tühistada vaidlustatud otsuse artikli 2 lõiked 3 ja 4;

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

57 Komisjon, keda kohtuasjas T-309/04 toetavad Viasat ja SBS, palub kohtuasjades T-309/04 ja T-317/04 Esimese Astme Kohtul:

– jätta hagid rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejatelt.

58 Viasat, keda toetab SBS, palub kohtuasjas T-329/04 Esimese Astme Kohtul:

– tühistada vaidlustatud otsuse artikkel 1 osas, milles see käsitleb kõnealuse otsuse seda osa, millega kõnesolev abi tunnistatakse ühisturuga kokkusobivaks vastavalt EÜ artikli 86 lõikele 2;

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

59 SBS, keda toetab Viasat, palub kohtuasjas T-336/04 Esimese Astme Kohtul:

– tühistada vaidlustatud otsuse artikkel 1 osas, milles komisjon on nentinud, et TV2-le aastatel 1995–2002 litsentsitasudena ja muude selles otsuses kirjeldatud meetmetena eraldatud toetus on ühisturuga kokkusobiv vastavalt EÜ artikli 86 lõikele 2;

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

60 Komisjon, keda toetavad Taani Kuningriik, TV2 A/S ja UER, palub kohtuasjades T-329/04 ja T-336/04 Esimese Astme Kohtul:

– jätta hagid rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejatelt.

Õiguslik käsitlus

Hagi vastuvõetavus kohtuasjades T-309/04 ja T-317/04

61 Komisjon tõstatab vastureplikis küsimuse, kas Taani Kuningriigi ja TV2 A/S-i põhjendatud huvi vaidlustatud otsuse tühistamiseks on jätkuvalt olemas. Komisjon leiab, et kõnealune otsus ja rekapitaliseerimisotsus on hagejate jaoks kõiki asjaolusid arvestades positiivsed.

62 Kuna küsimus hagi vastuvõetavuse tingimustest, sh põhjendatud huvi puudumisest, kuulub hagi vastuvõetavust takistavate asjaolude alla (Euroopa Kohtu 7. oktoobri 1987. aasta määrus kohtuasjas 108/86: D.M. *vs.* nõukogu ja MSK, EKL 1987, lk 3933, punkt 10, ja Esimese Astme Kohtu presidendi 27. märtsi 2003. aasta määrus kohtuasjas T-398/02 R: Linea GIG *vs*. komisjon, EKL 2003, lk II-1139, punkt 459), siis peab Esimese Astme Kohus omal algatusel kontrollima, kas hagejatel on huvi vaidlustatud otsuse tühistamiseks (Esimese Astme Kohtu 10. märtsi 2005. aasta määrus liidetud kohtuasjades T-228/00, T-229/00, T-242/00, T-243/00, T-245/00–T-248/00, T-250/00, T-252/00, T-256/00–T-259/00, T-265/00, T-267/00, T-268/00, T-271/00, T-274/00–T-276/00, T-281/00, T-287/00 ja T-296/00: Gruppo ormeggiatori del porto di Venezia jt *vs*. komisjon, EKL 2005, lk II-787, punkt 22, ja Esimese Astme Kohtu 14. aprilli 2005. aasta otsus kohtuasjas T-141/03: Sniace *vs*. komisjon, EKL 2005, lk II-1197, punkt 22).

63 Kõigepealt tuleb meenutada, et EÜ artikkel 230 teeb selget vahet ühelt poolt ühenduse institutsioonide ja liikmesriikide ning teiselt poolt füüsiliste ja juriidiliste isikute õigusel tühistamishagi esitamiseks: nimelt annab selle artikli teine lõik liikmesriikidele õiguse esitada komisjoni otsuste seaduslikkuse vaidlustamiseks tühistamishagi, ilma et selle õiguse kasutamine oleks seatud sõltuvusse põhjendatud huvi olemasolust. Seega ei pea liikmesriik hagi vastuvõetavaks tunnistamiseks tõendama, et tema poolt vaidlustatav komisjoni akt tekitab tema jaoks õiguslikke tagajärgi. Kuid selleks, et liikmesriik saaks komisjoni akti peale tühistamishagi esitada, peab kõnealune akt olema vastu võetud õiguslike tagajärgede loomise eesmärgil (vt Euroopa Kohtu 27. novembri 2001. aasta määrus kohtuasjas C-208/99: Portugal *vs*. komisjon, EKL 2001, lk I-9183, punktid 22–24 ja seal viidatud kohtupraktika).

64 Mis puudutab Taani Kuningriigi esitatud hagi, siis EÜ artikli 230 teises lõigus sätestatut ja eelmises punktis viidatud kohtupraktikat arvestades on ilmselge, et Taani Kuningriigil kui liikmesriigil on käesoleval juhul õigus esitada tühistamishagi.

65 On selge, et vaidlustatud otsuse näol on tegemist aktiga, mis tekitab siduvaid õiguslikke tagajärgi.

66 Neil asjaoludel ei ole mingil juhul asjakohane komisjoni väide, mille kohaselt on vaidlustatud otsus ja rekapitaliseerimisotsus Taani Kuningriigi jaoks igal juhul positiivsed, ning seega viimati nimetatul põhjendatud huvi puudub. Igal juhul tugineb see komisjoni väide põhjendamata eeldusele, et Esimese Astme Kohus SBS poolt (kohtuasi T-12/05) ja Viasati poolt (kohtuasi T-16/05) selle otsuse peale esitatud tühistamishagidega algatatud ja hetkel pooleliolevates menetlustes rekapitaliseerimisotsust ei tühista.

67 Mis puudutab TV2 A/S esitatud hagi, siis tuleb meenutada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on niisugune hagi vastuvõetav tingimusel, et selle esitanud füüsilisel või juriidilisel isikul on huvi vaidlustatud akti tühistamise suhtes. Huvi peab olema tekkinud ja olemasolev ning seda tuleb hinnata hagi esitamise päevast lähtudes (eespool punktis 62 viidatud kohtuotsus Sniace *vs.* komisjon, punkt 25, ja Esimese Astme Kohtu 20. septembri 2007. aasta otsus kohtuasjas T-136/05: Salvat père & fils *vs.* komisjon, EKL 2007, lk II-4063, punkt 34).

68 Selline huvi eeldab, et akti tühistamine võib iseenesest tekitada õiguslikke tagajärgi või hagi võib teisiti öeldes anda tulemuse, millest hagi esitaja saab mingit kasu (vt Esimese Astme Kohtu 28. septembri 2004. aasta otsus kohtuasjas T-310/00: MCI *vs.* komisjon, EKL 2004, lk II-3253, punkt 44 ja seal viidatud kohtupraktika).

69 Käesoleval juhul tuleb märkida, et vaidlustatud otsuses väljendas komisjon esmalt seisukohta, et TV2 kasuks võetud finantsmeetmed tuleb kvalifitseerida riigiabina ning seejärel uuris, kas neid võib käsitleda ühisturuga kokkusobivatena, arvestades EÜ artikli 86 lõikes 2 kehtestatud tingimusi, antud juhul hinnates seda, kas riigipoolne finantseerimine oli proportsionaalne avaliku teenuse osutamisega seotud vajadustega.

Komisjon järeldas, et ajavahemikul 1995–2002 litsentsitasudena ja muude selles otsuses kirjeldatud meetmetena eraldatud toetus oli ühisturuga kokkusobiv EÜ artikli 86 lõike 2 alusel, välja arvatud 628,2 miljonit Taani krooni (vaidlustatud otsuse artikkel 1).

70 TV2 A/S on ettevõtja, keda vaidlustatud otsuses käsitatakse ettevõtjana, kes sai tegelikult kasu meetmetest, mis kvalifitseeriti osaliselt kokkusobiva abina, ning seega on Taani Kuningriigil kohustus nõuda see abi tagasi temalt (vaidlustatud otsuse põhjendus 163 ja artikkel 2). Lisaks on selge, et TV2 A/S on tagasinõudmise kohustuse täitmiseks selle summa Taani Kuningriigile tegelikult üle kandnud.

71 Tuleb nentida, et neil asjaoludel on TV2 A/S-l põhjendatud huvi vaidlustatud otsuse tühistamiseks, pidades silmas nii täielikku kui osalist tühistamist.

72 Selles suhtes on oluline rõhutada, et esiteks erineb käesolev kohtuasi – st kohtuasi, kus on tegemist otsusega, milles on riigiabi tunnistatud osaliselt kokkusobivaks ja osaliselt kokkusobimatuks – niisugustest kohtuasjadest, milles tehtud lahenditega on põhjendatud huvi puudumise tõttu tunnistatud teatud tingimustel vastuvõetamatuks hagi, mille toetuse saaja on esitanud komisjoni otsuse peale, millega abimeede tunnistatakse ühisturuga täielikult kokkusobivaks (vt Esimese Astme Kohtu 30. jaanuari 2002. aasta otsus kohtuasjas T-212/00: Nuove Industrie Molisane *vs.* komisjon, EKL 2002, lk II-347, ning eespool punktis 62 viidatud kohtuotsus Sniace *vs.* komisjon).

73 Teiseks tuleb märkida, et asjaolud, millest lähtudes komisjon käesoleval juhul käsitletavate abimeetmete kokkusobivust uuris, ei võimalda uurida TV2 A/S-i hagi vastuvõetavust, kuna vaidlustatud otsus on „lõigatud" kaheks osaks, millest üks määratleb vaidlusaluseid abimeetmeid ühisturuga osaliselt kokkusobimatu ja teine osaliselt kokkusobiva riigiabina.

74 Komisjon kontrollis vaidlustatud otsuses seda, kas abimeetmed, mida riik uuritava perioodi vältel võttis, ületasid oma maksumuselt summat, mis vastanuks üldist majandushuvi pakkuvate teenuste netokuludele. Seega hindas institutsioon kõnealuseid meetmeid üldiselt ning leidis arvutuste tulemusena, et ülemäärast toetust, st 628,2 miljonit Taani krooni, tuleb pidada kokkusobimatuks, ning määras sellest tulenevalt kindlaks abisumma, mida käsitles ühisturuga kokkusobivana. Seega nähtub komisjoni analüüsist, et vaidlusaluste meetmete kvalifitseerimine kokkusobiva riigiabina sõltub hinnangust kokkusobimatu abi osas ja on sellega lahutamatult seotud.

75 Niisugune olukord erineb ka olukorrast, milles ühenduse kohus tunnistas põhjendatud huvi puudumise tõttu vastuvõetamatuks tühistamishagi, mille toetuse saaja oli esitanud niisuguse komisjoni otsuse peale, kus ühes otsuse põhiosa sättes oli tunnistatud ühisturuga kokkusobivaks üks kolmest vaidlusalusest rahastamismeetmest, mida käsitleti eraldi (eespool punktis 67 viidatud kohtuotsus Salvat père & fils jt *vs.* komisjon, punkt 48).

76 Lisaks, samadel põhjustel kui need, mis on ära toodud eespool punkti 66 lõpus, ei saa TV2 A/S-i põhjendatud huvi kahtluse alla seada komisjoni seisukoht, mille kohaselt vaidlustatud otsus ja rekapitaliseerimisotsus olid üldiselt oma tagajärgede poolest väidetavalt positiivsed.

77 Isegi kui lähtuda eeldusest, et uurida tuleb seda, kas TV2 A/S poolt vaidlustatud otsuse peale esitatud hagi on vastuvõetav, on hagi igal juhul vastuvõetav nii ühelt poolt selles osas, milles see puudutab vaidlusaluste riigiabimeetmete tunnistamist ühisturuga osaliselt kokkusobimatuks, kui ka teiselt poolt osas, milles nimetatud meetmed on tunnistatud osaliselt kokkusobivaks.

78 Tuleb meenutada, et kui hageja toetub huvile, mis on seotud tulevikus tekkiva õigusliku olukorraga, peab ta tõendama, et sellele olukorrale tekkiv kahju on juba kindel. Seega ei saa hageja vaidlustatud akti tühistamise nõudes oma huvi põhjendamiseks tugineda tulevikus tekkivatele olukordadele, mille saabumine ei ole kindel (Esimese Astme Kohtu 17. septembri 1992. aasta otsus kohtuasjas T-138/89: NBV ja NBV *vs*. komisjon, EKL 1992, lk II-2181, punkt 33).

79 Kohtupraktikast, mis on tehtud kohtuasjades, mille esemeks on toetuse saaja esitatud tühistamishagi niisuguse komisjoni otsuse peale, millega käsitletav abi tunnistatakse ühisturuga täielikult kokkusobivaks või millega tunnistatakse kokkusobivaks üks kolmest vaidlusalusest rahastamismeetmest, nähtub, et põhjendatud huvi võib tuleneda olukorda iseloomustavast „riskist", et kohtumenetlus võib hagejate õiguslikku olukorda muuta (vt selle kohta eespool punktis 67 viidatud kohtuotsus Salvat père & fils *vs*. komisjon, punkt 43), või ka sellest, et ühenduse kohtusse hagi esitamise kuupäeval on kohtumenetlusega kaasnev „risk" tekkinud ja olemasolev (eespool punktis 62 viidatud kohtuotsus Sniace *vs.* komisjon, punkt 28).

80 Esimese Astme Kohus märgib, et TV2 A/S on 10. novembril 2006 esitatud märkustes ning hiljem kohtuistungil väitnud, ilma et talle oleks vastu vaieldud, et Viasat esitas 2006. aasta veebruaris Østre Landsretile (Ida piirkonnakohus) tema ja Taani Kuningriigi vastu hagi, milles palus mõista neilt – koos või eraldi – Viasati kasuks välja 200 miljonit Taani krooni, kuna riigiabist ei oldud komisjonile teatatud ning niisugune ebaseaduslik abi võimaldas TV2-l rakendada reklaamiaja müügil madalate hindade strateegiat, mis tekitas Viasatile kahju. TV2 A/S täpsustas, ilma et ka seekord

oleks talle vastu vaieldud, et Østre Landsret peatas menetluse seniks, kuni Esimese Astme Kohus teeb vaidlustatud otsuse õiguspärasust käsitlevates kohtuasjades otsused.

81 Kuigi on selge, et TV2 A/S esitas Esimese Astme Kohtule tühistamishagi enne, kui Viasat siseriiklikku kohtusse, on esimese Astme Kohus seisukohal, et asjaolu, et ajal, mil TV2 A/S hagi esitas, oli siseriiklikul tasandil algatatud menetlusega seonduv risk oma laadilt tekkinud ja olemasolev, on käesoleval juhul enam kui piisavalt tõendatud seeläbi, et kõnesolev, kaugeltki mitte ainult teoreetiline risk muutus tegelikuks seeläbi, et Viasat esitas hagi, millest lähtuv menetlus on praegu siseriiklikus kohtus pooleli, ning kus pealegi on menetlus peatatud seniks, kuni Esimese Astme Kohus teeb otsuse.

82 Seega on TV2 A/S-l põhjendatud huvi vaidlustatud otsuse tühistamiseks tervikuna, st ka osas, milles sellega on vaidlusalused riigiabimeetmed tunnistatud ühisturuga osaliselt kokkusobivaks.

83 Eeltoodud kaalutlustest tervikuna tuleneb, et käsitletavad vaidlustatud otsuse tühistamiseks esitatud hagid on vastuvõetavad.

Põhiküsimus

84 Hagides T-309/04 ja T-317/04 esitatakse üheksa väidet. Esimene väide tugineb kaitseõiguse rikkumisele. Teine väide tugineb EÜ artikli 87 lõike 1 rikkumisele selles

osas, et TV2-le Fonds TV2 kaudu üle kantud litsentsi- ja reklaamitulu ei kujuta endast riigi vahendeid. Kolmas väide tugineb asjaolule, et ülemäärase toetuse väljaarvutamisel on tehtud viga. Neljas väide tugineb asjaolule, et väidetav ülemäärane toetus kujutab endast mõistlikku kasumit. Viies väide tugineb asjaolule, et juhul, kui pole toimunud ristsubsideerimist, ei ole ka ülemäärane toetus käsitletav riigiabina. Kuuenda väite kohaselt riigiabiga tegemist ei ole, kuna riigipoolne rahastamine vastas turumajanduse tingimustes tegutsevat eraõiguslikku investeerijat iseloomustavatele kriteeriumidele. Seitsmenda väite kohaselt kujutab ülemäärane toetus endast avaliku teenuse osutamiseks vajalikku reservi. Kaheksas väide tugineb asjaolule, et abi tagasinõudmine TV2 A/S-lt on ebaseaduslik ja et rikutud on õiguspärase ootuse ja õiguskindluse põhimõtteid. Üheksanda väite kohaselt on vaidlustatud otsus intressinõuet puudutavas osas õigusvastane.

85 Kohtuasjas T-329/04 esitatud hagi tugineb kolmele väitele. Esimese väite kohaselt on TV2 poolt avaliku teenuse osutamise kvalifitseerimine üldist majandushuvi pakkuva teenusena ekslik. Teine väide tugineb asjaolule, et tõhusa ettevõtja kriteerium ringhäälinguteatise punkti 58 mõttes ei ole asjakohane lähtepunkt selleks, et hinnata avaliku teenuse osutamise rahastamise kaudu toimuvat reklaamiaja müügi ristsubsideerimist ning et niisugune hindamine peab toimuma EÜ artikli 87 lõike 1 alusel, arvestades TV2 efektiivsuse taset. Kolmas väide tugineb asjaolule, et tulude maksimeerimise kriteerium ei ole ristsubsideerimise hindamise jaoks asjakohane.

86 Kohtuasjas T-336/04 esitatud hagi tugineb kaheksale väitele. Esimese väite kohaselt on EÜ artikli 86 lõiget 2, EÜ artiklit 87 ja EÜ artiklit 88 rikutud seeläbi, et kokkusobivaks on tunnistatud riigiabi, mis tegelikult on teatamata jätmise tõttu ebaseaduslik. Teise väite kohaselt on TV2 poolt avaliku teenuse osutamise kvalifitseerimine üldist majandushuvi pakkuvate teenuste osutamisena ekslik. Kolmanda väite kohaselt on EÜ artikli 86 lõiget 2, EÜ artiklit 87, EÜ artiklit 88 ja Amsterdami protokolli rikutud seeläbi, et

käsitletavat riigiabi hinnati tulude maksimeerimise kriteeriumi alusel ning et tõendamiskoormis oli pandud SBS-le. Ühtlasi tugineb see väide ilmselgele hindamisveale. Neljanda väite kohaselt on tulude maksimeerimise kriteeriumi kohaldamisel tehtud ilmselgeid hindamisvigu. Viienda väite kohaselt on – arvestades komisjoni kahtlusi – EÜ artikli 86 lõiget 2 kohaldatud õigusvastaselt. Kuues väide tugineb asjaolule, et EÜ artikli 86 lõiget 2 on TV2 Zulule antud toetuse suhtes kohaldatud ilmselgelt vääralt. Seitsmenda väite kohaselt ei uuritud, kas TV2 netokulud on avaliku teenuse osutamisel täidetavate kohustustega proportsionaalsed. Kaheksanda väite kohaselt on komisjon rikkunud hinnangu andmisel Taani poolt TV2 avaliku teenuse osutamise ülesande täitmise kontrollimise kohta EÜ artikli 86 lõiget 2 ja teinud ilmselgeid hindamisvigu.

87 Esimese Astme Kohus leiab, et on vaja uurida esimesena koos kohtuasjas T-329/03 esitatud esimest väidet ja kohtuasjas T-336/04 esitatud teist väidet, mille kohaselt on avaliku teenuse osutamine TV2 poolt kvalifitseeritud üldist majandushuvi pakkuvate teenuste osutamisena ekslikult.

Kohtuasja T-329/04 esimene väide ja kohtuasja T-336/04 teine väide, mille kohaselt vaidlustatud otsuses on TV2 poolt avaliku teenuse osutamine kvalifitseeritud üldist majandushuvi pakkuvate teenuste osutamisena ekslikult

– Poolte argumendid

88 Kõnesolevad SBS-i ja Viasati poolt esitatud väited puudutavad vaidlustatud otsuse tühistamist osas, milles komisjon on TV2 kohustusi avaliku teenuse osutamisel käsitlenud üldist majandushuvi pakkuvate teenuste mõiste seisukohast vastuvõetavatena. See määratlus on liiga lai ja ebatäpne.

89 SBS märgib, et taotletavaid eesmärke silmas pidades jätavad TV2 avaliku teenuse osutamise kohustused talle vaba valiku kasutatavate vahendite osas ning annavad seega võimaluse käsitleda ükskõik millist tegevust riigi poolt rahastatavate avalike teenuste alla kuuluvana.

90 Avaliku teenuse alla võivad kuuluda vaid tulu mittetoovad teleprogrammid, vähemalt neil juhtudel, kui tegemist on avalik-õiguslike ringhäälinguorganisatsioonidega, mille rahastamise viis on nn segatüüpi, st nii riigi poolt kui ka reklaamiaja müügist. Segatüüpi rahastamisega avalik-õiguslik ringhäälinguettevõtja langetab vältimatult reklaamihindu, et vähendada kommertstelejaamade kasumit.

91 TV2 osutatavate teenuste määratlemine avaliku teenusena ei ole vastuvõetav, kuna need ei erine millegi poolest Taani seadustega kommertstelekanalitele pandud kohustustest.

92 Lisaks ei ole komisjon uurinud TV2 poolt avalike teenuste osutamist nõuetekohaselt, kuna uuring ei käsitle ajavahemikku 1995–2000.

93 Pealegi on kogu TV2 programmi käsitlemine avaliku teenusena vastuolus ringhäälinguteatisega, sest mitte kõigi selle programmi osade edastamine ei too kaasa „lisakulutus[i]" nimetatud teatise punkti 44 mõttes. Isegi kui avalik-õigusliku ringhäälingu laia mõistet saaks pidada vastuvõetavaks, oleks kõigi selle ringhäälin-

guettevõtja kulude käsitamine avaliku teenuse osutamisega seotud kuludena EÜ artikli 86 lõikega 2 vastuolus. Niisugune tõlgendus rikuks nõuet, mille kohaselt kuuluvad hüvitamisele ainult ringhäälinguorganisatsiooni need kulud, „mida [ta] üldjuhul ei oleks teinud".

94 Viasat väidab, et oluline osa TV2 pakutavast kavast ei erine mitte millegi poolest Viasati ja SBS A/S-i programmidest. Komisjon oleks pidanud TV2 pakutava telekava alajaotusi põhjalikumalt analüüsima, võrdlema neid kommertstelekanalite programmidega ja tegema seeläbi kindlaks avaliku teenuse alla kuuluva osa sellest.

95 Komisjon, keda toetavad TV2 A/S, Taani Kuningriik ja UER, väidab, et hagejate seisukoht põhineb üldist majandushuvi pakkuvate teenuste mõiste äärmiselt kitsal tõlgendusel. Ta tuletab meelde vabadust, mis on liikmesriikidele antud üldist majandushuvi pakkuvate teenuste määratlemisel, mida ringhäälinguvaldkonda puudutavas osas on rõhutatud Amsterdami protokollis. Komisjon meenutab, et üldist majandushuvi pakkuvate teenuste mõiste määratlemist puudutavas küsimuses kontrollib komisjon üksnes seda, et määratlus ei oleks ilmselgelt ekslik.

96 Komisjon märgib, et TV2 poolt osutatavate avalike teenuste määratlus ei ole ei ebamäärane ega ebatäpne ning võrreldes muudes liikmesriikides kasutatavate definitsioonidega ei ole selles midagi ebatavalist. Hagejate etteheide ei puuduta tegelikult mitte selle määratluse täpsust, vaid TV2-le antud ülesannete ulatust. Ekslik on arusaam, mille kohaselt ringhäälinguvaldkonnas saavad üldist majandushuvi pakkuvate teenuste alla kuuluda vaid tulu mittetoovad saated. Argument, mille kohaselt hagejate pakutud programmid sisaldavad samu saateid kui TV2, ei ole

põhjendatud, ning igal juhul on lihtsameelne väita, et TV2 saateid ei saa käsitada üldist majandushuvi pakkuvate teenustena põhjusel, et samu saateid pakuvad oma programmis ka kommertstelekanalid.

97 Mis puudutab hagejate etteheidet komisjonile, et viimati nimetatu oleks pidanud TV2 ja kommertstelekanalite pakutavaid programme võrdlema, siis komisjon märgib, et see ei ole tema ülesanne. Avaliku teenuse mõiste sisu määravad kindlaks liikmesriigid ning neil on selles küsimuses lai kaalutlusruum.

98 Mis puudutab seda, et väidetavalt on TV2-l ja kommertstelekanalitel samad kohustused, siis komisjon märgib, et vaidlustatud otsuse põhjendusest 87 nähtub, et sõnaselgelt on avaliku teenuse osutamisest tulenevad ülesanded seadusega pandud vaid TV2-le. Tema sellekohased kohustused ulatuvad kaugemale tingimustest, mis peavad olema täidetud saadete edastamiseks vajaliku loa saamiseks.

99 Pealegi ei oma asjaolu, et TV2 rahastamine on nn segatüüpi, tähendust üldist majandushuvi pakkuvate teenuste määratlemise küsimuses, kuna see muutub asjakohaseks alles proportsionaalsuse uurimisel. Komisjon märgib, et avalik-õigusliku ringhäälinguettevõtja olemasolu peamine põhjus (*raison d'être*) ei ole vaatajate arvuga mõõdetav turuosade suurus.

100 Lõpuks väidab komisjon ringhäälinguteatise punktile 44 tugineva argumendi osas, et olukorras, kus avaliku teenuse osutamine nõuab ringhäälinguorganisatsioonilt teatud tingimustele vastava programmi edastamist ning arvestades asjaolu, et ülesande

täitmise raames tuleb edastada tasakaalustatud ja mitmekesise sisuga telekava, tuleb kõiki niisuguse ülesande täitmiseks väljatöötatud programme käsitada punkti 44 mõttes „lisakulutusi" õigustavatena.

– Esimese Astme Kohtu hinnang

101 Kõigepealt tuleb meenutada, et nagu tuleneb kohtupraktikast (vt selle kohta Esimese Astme Kohtu 27. veebruari 1997. aasta otsus kohtuasjas T-106/95: FFSA jt *vs*. komisjon, EKL 1997, lk II-229, punkt 99) ja nagu komisjon on märkinud 20. septembri 2000. aasta teatise – mis käsitleb üldhuviteenuseid Euroopas (KOM(2000) 580 (lõplik)) – punktis 22, on liikmesriikidel üldist majandushuvi pakkuvate teenuste mõiste määratlemisel laiaulatuslik kaalutlusõigus. Järelikult saab komisjon liikmesriigi kasutatava määratluse kahtluse alla seada vaid juhul, kui tegemist on ilmselge veaga (kohtujurist Léger' ettepanek kohtuasjas C-309/99: Wouters jt, milles Euroopa Kohus tegi otsuse 19. veebruaril 2002, EKL 2002 lk I-1577 ja I-1583, punkt 162; Esimese Astme Kohtu 15. juuni 2005. aasta otsus kohtuasjas T-17/02: Olsen *vs*. komisjon, EKL 2005, lk II-2031, punkt 216).

102 Üldist majandushuvi pakkuvate teenuste tähtsust Euroopa Liidu jaoks ja vajadust tagada nende teenuste osutamise nõuetekohane toimimine rõhutab ka see, et Amsterdami lepinguga lisati EÜ asutamislepingusse EÜ artikkel 16 (vt selle kohta kohtujurist Alberi ettepanek kohtuasjas C-340/99: TNT Traco, milles Euroopa Kohus tegi otsuse 17. mail 2001, EKL 2001, lk I-4109 ja I-4112, punkt 94; kohtujurist Jacobsi ettepanekud kohtuasjas C-475/99: Ambulanz Glöckner, milles Euroopa Kohus tegi otsuse 25. oktoobril 2001, EKL 2001, lk I-8089 ja I-8094, punkt 175; ja kohtuasjas C-126/01: GEMO, milles Euroopa Kohus tegi otsuse 20. novembril 2003, EKL 2003, lk I-13769 ja lk I-13772, punkt 124; ja kohtujurist Poiares Maduro ettepanek kohtuasjas C-205/03 P: FENIN *vs.* komisjon, milles Euroopa Kohus tegi otsuse 11. juulil 2006, EKL 2006, lk I-6295 ja I-6297, 35. joonealune märkus ettepaneku punktis 26; vt ka Esimese Astme Kohtu presidendi 28. mai 2001. aasta määrus kohtuasjas T-53/01 R: Poste Italiane *vs*. komisjon, EKL 2001, lk II-1479, punkt 132).

103 Mis puudutab konkreetsemalt üldist majandushuvi pakkuvaid ringhäälinguteenuseid, siis Euroopa Kohus on 30. aprilli 1974. aasta kohtuotsuses 155/73: Sacchi (EKL 1974, lk 409) seoses muu hulgas sellega, kas liikmesriigi poolt ettevõtjale antud ainuõigus edastada kõikvõimalikke telesaateid, sh reklaami, kujutab endast konkurentsieeskirjade rikkumist, tunnistanud sisuliselt, et liikmesriikidel on legitiimne õigus määratleda, mis on üldist majandushuvi pakkuvad ringhäälinguteenused, mis hõlmavad laiaspektrilise programmiga telekava. Euroopa Kohus on selles otsuses asunud seisukohale, et „mitte miski asutamislepingus ei välista seda, et liikmesriigid arvaks raadio- ja telesaated […] majandusvälistest üldhuvidest lähtudes välja konkurentsile allutatud valdkonnast, andes ühele või mitmele ettevõtjale nende edastamise ainuõiguse" (eespool viidatud kohtuotsus Sacchi, punkt 14; vt ka kohtujurist Reischli ettepanek selle otsuse kohta, lk 433 ja lk 445, teine kuni viies lõik, ja kohtujurist Léger' ettepanek eespool punktis 101 viidatud kohtuotsuses Wouter jt, punkt 163).

104 Kui liikmesriigid on Amsterdami protokollis väljendanud mõtet, et „liikmesriikide avalik-õiguslik ringhääling on otseselt seotud iga ühiskonna demokraatlike, sotsiaalsete ja kultuuriliste vajadustega ning vajadusega säilitada meedia pluralism", on nad sellega otseselt viidanud nende endi poolt loodud avalik-õiguslikele ringhäälingusüsteemidele, mille ülesanne on laiaspektrilise programmiga telekava edastamine nende riikide elanikkonnale tervikuna.

105 Lõpuks tuleb meenutada, millises sõnastuses kinnitasid nõukogu ja liikmesriigid 25. jaanuari 1999. aasta resolutsioonis avalik-õigusliku ringhäälingu kohta (EÜT C 30, lk 1) üldist majandushuvi pakkuvate ringhäälinguteenuste olulisust.

106 Olles kõnealuses resolutsioonis väljendanud mõtet, et „avalik-õiguslik ringhääling, arvestades selle kultuurilisi, sotsiaalseid ja demokraatlikke ülesandeid, mille eesmärk on üldine heaolu, on märkimisväärse tähtsusega demokraatia, pluralismi, sotsiaalse ühtekuuluvuse ning kultuurilise ja keelelise mitmekesisuse tagamisel, […], rõhutades,

et uues meediakeskkonnas pakutavate programmide äärmine mitmekesisus suurendab avalik-õigusliku ringhäälingu üldiste eesmärkide olulisust [ja] meenutades [Amsterdami protokollis] sisalduvat kinnitust liikmesriikide pädevuse kohta seoses ringhäälingualase mandaadi ja selle rahastamisega", on liikmesriigid taas kord rõhutanud, et nimetatud protokoll kinnitab „[nende] tahet […] rõhutada avalik-õigusliku ringhäälingu rolli", et „ühiskonna kui terviku huvide rahuldamiseks peab avalik-õiguslik ringhääling jätkuvalt pakkuma laia programmivalikut kooskõlas liikmesriikide poolt talle määratud ülesandega" ning et „selles kontekstis on seaduspärane, et avalik-õiguslik ringhääling püüab jõuda laia vaatajaskonnani".

107 Asjaolu, et avalik-õiguslik ringhäälinguettevõtja tegeleb lisaks kommertstegevusega, nimelt reklaamiaja müügiga, ei välista liikmesriigi võimalust määratleda üldist majandushuvi pakkuvad avalikud ringhäälinguteenused laialt, nimelt nii, et need hõlmavad laiaspektrilise programmiga telekava.

108 Niisugune küsimuseasetus seaks üldist majandushuvi pakkuvate ringhäälinguteenuste määratluse sõltuvusse nende rahastamise viisist. Üldist majandushuvi pakkuvate teenuste määratlemine toimub – eelduslikult – üldise huvi kaudu, mille rahuldamiseks see on mõeldud, mitte niisuguste teenuste osutamist tagavate rahaliste vahendite kaudu. Nagu komisjon on ringhäälinguteatise punktis 36 märkinud, ei tohi „avaliku teenuse osutamise määratlemist […] segamini ajada küsimusega, mis käsitleb rahastamismehhanismi nende teenuste pakkumiseks".

109 Samadel põhjustel on väär SBS-i ja Viasati seisukoht, mille kohaselt üldist majandushuvi pakkuvate ringhäälinguteenuste puhul peaks vähemalt juhul, kui avalik-õigusliku ringhäälinguorganisatsiooni rahastamine on segatüüpi, piirdutama tulu mittetoovate saadete edastamisega. Mis puudutab väidet, mille kohaselt ring-

häälinguettevõtja, kelle ülesanne on niisuguste üldist huvi pakkuvate teenuste osutamine, mis on määratletud laialt ja kvalitatiivselt ning mille rahastamine on segatüüpi, hakkaks reklaamiaja müügil kunstlikult madalaid hindu kasutades paratamatult oma kommertstegevust rahastama riigi poolt avaliku teenuse osutamiseks antavast toetusest, siis see tuleb tagasi lükata, kuna see põhineb oletusel. Tegelikkuses võib äärmisel juhul ette tulla oht niisuguseks käitumiseks, kuid liikmesriikide kohustus on seda ennetada ja komisjoni ülesanne seda asjakohastel juhtudel sanktsioneerida.

110 Mis puudutab hagejate viidet ringhäälinguteatise punkti 44 teisele lausele, mille kohaselt „[avalik-õigusliku teenuse osutamise kohustused] võivad […] õigustada hüvitise maksmist, kui nendega kaasnevad lisakulutused, mida ringhäälinguorganisatsioon üldjuhul ei oleks teinud", siis Esimese Astme Kohus märgib, et selle lausega ei ole – arvestades väidetavat viidet sellele, et kui on mainitud „lisakulutus[i]", peavad lisaks sellele esinema ka nn põhikulutused – tahetud välistada võimalust määratleda üldist majandushuvi pakkuvad ringhäälinguteenuseid laialt ning seega välistada avalik-õigusliku ringhäälinguorganisatsiooni kulude hüvitamise võimaluse üldse.

111 Ringhäälinguteatise punktis 44 on – kasutades sõnastust, mis võimaldab haarata kõiki võimalikke olukordi alates üldist majandushuvi pakkuvatest ringhäälinguteenustest, mis on määratletud kitsalt ja puhtkvantitatiivselt, kuni niisuguste üldist majandushuvi pakkuvate ringhäälinguteenusteni, mis on määratletud laialt ja kvalitatiivselt – tahetud öelda üksnes seda, et avaliku teenuse osutamise kulutuste hüvitamisel tuleb järgida proportsionaalsuse nõuet. Seega vastupidi sellele, mida väidavad hagejad, ei saa pidada ekslikuks komisjoni väljendatud seisukohta, et kõikide programmidega, mis on välja töötatud laialt ja kvalitatiivselt määratletud üldist majandushuvi pakkuva ringhäälinguteenuse osutamiseks, kaasnevad „lisakulutused" ringhäälinguteatise punkti 44 mõttes, ning et seega saab käsitleda kõiki kulutusi, mis tekivad niisugusel ringhäälinguettevõtjal, kelle ülesanne on üldist majandushuvi pakkuvate teenuste osutamine, „lisakulutus[tena]" ja seega riigi poolt rahastatavatena.

112 Esimese Astme Kohus lisab, et kui toetada hagejate seisukohta, tähendaks see seda, et niisugune avalik-õigusliku ringhäälingu korraldus, kus avalik-õiguslikul ringhäälinguettevõtjal pole võimalik rahastada ennast reklaamist ning kes sõltub kõigi oma kulutuste hüvitamisel riigi toetusest, tunnistatakse *de facto* ebaseaduslikuks. Hagejate seisukoht on, et isegi niisugustel juhtudel ei saa teatud kulutusi – st väidetavaid „põhikulutusi", mille vältimatu olemasolu on hagejad tuletanud ringhäälinguteatise punkti 44 sõnastusest – riigi poolt hüvitada. Just seda on komisjon sisuliselt tahtnud öelda, väites, et hagejate seisukoht eeldab, et riigi toetuse puudumisel jätkaks TV2 ikkagi tegutsemist kui ringhäälinguettevõtja, mida rahastatakse eraõiguslikest vahenditest – kuigi faktilised asjaolud seda ei näita.

113 Eeltoodud kaalutlustest tervikuna tuleneb, et lubatavaks tuleb pidada liikmesriikide pädevust määratleda üldist majandushuvi pakkuvad ringhäälinguteenused laialt ja kvalitatiivselt, st viisil, mis hõlmab laia programmivaliku pakkumist, nagu lubatav on ka liikmesriikide võimalus kasutada üldist majandushuvi pakkuvate teenuste rahastamiseks reklaamitulu.

114 Teiseks tuleb uurida, kas komisjon on käesoleval juhul teinud vea, kui asus vaidlustatud otsuses seisukohale, et määratlust, millest Taani Kuningriik TV2 poolt osutatavate üldist majandushuvi pakkuvate teenuste puhul lähtub, võib pidada vastuvõetavaks.

115 Komisjon on vaidlustatud otsuse põhjenduses 84 nentinud, et „TV2-l on kooskõlas [Taani] seadusega avaliku teenuse osutajana kohustus „televisiooni, raadio ja Interneti vms abil kindlustada Taani elanikkonnale laiaulatuslik programmivalik ja teenused, mis hõlmavad uudiste vahendamist, üldteavet, koolitust, kunsti ja meelelahutust"". Komisjon on selles põhjenduses viidanud vaidlustatud otsuse põhjendusele 15, kus tsiteeritakse Taani seadusi järgmiselt: „[TV2] programmivaliku eesmärk on kvaliteet, programmid hõlmavad laia teemade ringi ning on mitmekesised", „[p]rogrammi

koostamisel tuleb peamist rõhku panna informatsiooni- ja väljendusvabadusele" ning et „[s]amuti tuleb erilist rõhku panna Taani keelele ja kultuurile".

116 Komisjon on vaidlustatud otsuse põhjenduses 85 asunud seisukohale, et „[h]oolimata sellest, et TV2 ringhäälingukohustus on kvalitatiivne ja küllaltki laialt määratletud, […] [on] selline lai ülesande määratlus […] ringhäälinguteatisega kooskõlas".

117 Esimese Astme Kohus leiab, et komisjoni antud hinnang on õige. Taani ametiasutuste poolt kasutatav määratlus on küll lai, kuna olles laadilt eelkõige kvalitatiivne, annab see ringhäälinguettevõtjale programmi koostamisel vabad käed. Siiski ei saa sellele ette heita ebatäpsust, nagu on teinud hagejad. Vastupidi, TV2 ülesannete määratlus on äärmiselt täpne ja selge: pakkuda kogu Taani elanikkonnale laia programmivalikut, mis on kvaliteetne, laia teemade ringiga ja mitmekesine.

118 Lisaks mis puudutab hagejate soovi vaidlustada ebatäpsusele tuginedes vabadust, mille Taani ametiasutused on andnud TV2-le oma telekava ülesehitamisel, siis tuleb nentida, et kuidagi ei saa pidada ebanormaalseks – hoopis vastupidi –, et avalik-õiguslik ringhäälinguettevõtja on – tingimusel, et ta järgib kvaliteedinõudeid, mille ta on üldist majandushuvi pakkuvaid televisiooniteenuseid osutava ettevõtjana ise kehtestanud – programmide konkreetse valiku küsimuses toimetajana poliitilise võimu suhtes sõltumatu. Selles suhtes on UER, kes astus menetlusse komisjoni nõuete toetuseks,

õigustatult rõhutanud, et sõnavabaduse kaitseks on oluline, et avalik-õiguslik ringhäälinguettevõtja oleks toimetajana poliitilise võimu suhtes sõltumatu, st rõhutades sõnavabadust, mida 7. detsembril 2000 Nizzas välja kuulutatud Euroopa Liidu põhiõiguste harta (EÜT C 364, lk 1) artikkel 11 ning 4. novembril 1950 Roomas allakirjutatud inimõiguste ja põhivabaduste kaitse Euroopa konventsiooni artikkel 10 määratlevad vabadusena, mis kätkeb „vabadust oma arvamusele ja vabadust saada ja levitada teavet ja mõtteid ilma võimude sekkumiseta ja sõltumata riigipiiridest".

119 Mis puudutab seda, et komisjon on ekslikult lähtunud TV2 avaliku teenuse osutamise kohustuste määratlusest, mis on ära toodud ringhäälinguseaduse aastal 2000 kehtinud versioonis, siis Esimese Astme Kohus leiab, et mitte miski ei näita, et kõnealuses määratluses, mida komisjon on kasutanud vaidlustatud otsuse põhjenduses 15 ja mis tegelikult tuleneb ringhäälinguseaduse 22. märtsi 2001. aasta konsolideeritud avaldamisversioonist nr 203, ei oleks TV2 kohustusi avaliku teenuse osutamisel nõuetekohaselt arvesse võetud, ja seda ka uurimisaluse perioodi selles osas, mis on 2000. aastast varasem. Seega sisaldavad nii see kui ka varem kehtinud määratlus (ära toodud ringhäälinguseaduse 24. juuni 1994. aasta konsolideeritud avaldamisversioonis nr 578) samu nõudeid kvaliteedi, laia programmivaliku ja mitmekesisuse osas, mis on TV2-le antud avalik-õiguslike ringhäälinguteenuste kõige olulisemad kvalitatiivsed nõuded. Lisaks on nimetatud kahe määratluse puhul ühine see, et neis on öeldud, et neid nõudeid tuleb kohaldada TV2 ringhäälingutegevusele tervikuna.

120 Mis puudutab hagejate väidet, mille kohaselt TV2 poolt osutatavate avalike teenuste määratlus ei vastuvõetav, kuna need kohustused ei erine millegi poolest kommertstelejaamadele seadusega pandud kohustustest, siis komisjon on vaidlustatud otsuse põhjenduses 87 öelnud, et vahet tuleks teha tingimuste vahel, mida ringhäälinguettevõte peab täitma seoses avaliku huviga, ja avalikku huvi esindava ülesande määramise vahel riigi poolt avalik-õiguslikule või eraettevõttele. On selge, et TV täidab niisugust

ülesannet, ning et tema missioon on laiem kui need kohustused, mis on Taani õigusnormides ette nähtud kommertstelejaamadele. Komisjon lisab, et hagejatest kehtib Taani õigus ainult SBS A/S-i suhtes ning seega saab üksnes tema eeltoodud argumendile tugineda, samas kui SBS Ltd ja Viasat lähtuvad oma tegevuses Ühendkuningriigi litsentsist ning seega Taani eeskirjad nende suhtes ei kehti.

121 Esimese Astme Kohus leiab, et komisjoni väited on õiged. Kuigi ringhäälingulitsentsist tulenevalt saab SBS A/S kui Taani õigusega reguleeritava ringhäälinguettevõtja suhtes teatavaid kohustusi, mis lähtuvad üldisest huvist ja on ära toodud vaidlustatud otsuse põhjenduses 18 – nagu kohustus edastada vähemalt üks tund päevas kohalikke saateid ja toota oluline osa saadetest taani keeles või Taani vaatajaskonnale, ei ole need kohustused siiski võrreldavad TV2-le pandud avaliku teenuse osutamise kohustusega. Viimati nimetatute eesmärk on edastada Taani elanikkonnale tervikuna teleprogrammi, mis vastab kvaliteeti, laia teemade ringi ja mitmekesisust kajastavatele nõuetele. See määrab ära TV2 ringhäälingutegevuse tervikuna ja seda palju kitsendavamal moel kui miinimumnõuded, mis on Taani seadusega ette nähtud ringhäälingulitsentsi väljastamiseks. Seega on komisjon toiminud õigesti, kui lükkas vaidlustatud otsuse põhjenduses 87 tagasi hagejate argumendi, mille kohaselt on sisuliselt tegemist võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumisega.

122 Mis puudutab argumenti, mille kohaselt TV2 ei tohiks käsitleda avalik-õigusliku telekanalina, kuna tema programm ei erine kommertskanalite omast, ning seetõttu oleks komisjon pidanud TV2 ja kommertskanalite teleprogramme võrdlevalt uurima, siis see tuleb tagasi lükata.

123 Kui tunnistada kõnesolev argument vastuvõetavaks ja seada üldist majandushuvi pakkuvate ringhäälinguteenuste määratlus programmide võrdleva analüüsi abil sõltuvusse kommertstelejaamade programmist, siis tähendaks see seda, et liikmesriikidelt võetaks pädevus avaliku teenuse määratlemiseks. Üldist majandushuvi pakkuvate ringhäälinguteenuste määratlus sõltuks sel juhul lõppkokkuvõttes kommertstelejaamadest ja nende otsusest teatud programme edastada või mitte. Nagu TV2 A/S õigustatult väidab, ei saa liikmesriigid avaliku ringhäälinguteenuse määratlemisel sõltuda kommertstelejaamade tegevusest.

124 Eeltoodud kaalutlustest tervikuna tuleneb, et hagejad ei ole tõendanud, et komisjon oleks teinud vea, asudes seisukohale, et TV2 poolt osutatavate üldist majandushuvi pakkuvate ringhäälinguteenuste määratlemisega laialt ja kvalitatiivselt ei ole tehtud ilmselget viga, ning et seega saab seda määratlust pidada vastuvõetavaks.

125 Seega tuleb esimene kohtuasjas T-329/04 esitatud väide ja teine kohtuasjas T-336/04 esitatud väide tagasi lükata.

126 Esimese Astme Kohus leiab, et järgmisena tuleb järjestikku uurida kohtuasjades T-309/04 ja T-317/04 esitatud esimest ja teist väidet, mis tuginevad vastavalt kaitseõiguse ja EÜ artikli 87 lõike 1 rikkumisele, seonduvalt sellega, et TV2-le Fonds TV2 kaudu üle kantud litsentsi- ja reklaamitulu ei kujuta endast riigi vahendeid.

Esimene kohtuasjade T-309/04 ja T-317/04 toetuseks esitatud väide, mille kohaselt on rikutud kaitseõigust

– Poolte argumendid

127 Taani Kuningriik ja TV2 väidavad sisuliselt, et komisjon on vaidlustatud otsuses väljendanud seisukohta küsimustes, mida algatamisotsuses ei ole mainitud; et juhul, kui kaitseõigust poleks rikutud, oleks vaidlustatud otsus olnud teistsugune ning et komisjon oleks asja eripära arvestades pidanud ennast menetluse algatamise otsuses selgemalt väljendama.

128 Esiteks nimetati algatamisotsuses ametliku uurimismenetluse esemena vajadust kontrollida, kas väidetavat ülemäärast toetust kasutati uurimisperioodil TV2 kommertstegevuse ristsubsideerimiseks. Algatamisotsuses ei ole nimetatud turumajanduse tingimustes tegutseva erainvestori põhimõtet kui õiguslikult olulist elementi. Veelgi enam, kõnesolevat otsust tuleks mõista nii, et komisjon ei plaaninud uurida, kas turumajanduse tingimustes tegutseva erainvestori põhimõttest oli kinni peetud. Seega ei saa algatamisotsusele tuginedes esitada põhjendatud argumente küsimuses, kas väidetava ülemäärase toetuse puhul oli järgitud turumajanduse tingimustes tegutseva erainvestori põhimõtet. Sellele vaatamata on komisjon vaidlustatud otsuses võtnud seisukoha küsimuses, kas Taani Kuningriik on käitunud turumajanduse tingimustes tegutseva erainvestorina.

129 Teiseks väidetakse, et juhul, kui Taani Kuningriigil oleks olnud võimalik esitada argumente ja asjas tähtsust omavaid dokumente, oleks komisjoni hinnang toimikule

olnud teistsugune. Vaidlustatud otsus on tehtud olukorras, kus Taani Kuningriik ei olnud esitanud piisavalt tõendeid turumajanduse tingimustes tegutseva erainvestori põhimõtte järgimise kohta.

130 Kolmandaks ei ole komisjon väitnud, et avalik-õiguslikul ettevõtjal avaliku teenuse osutamisel tekkinud kulutuste ülemäära kõrge hüvitamine saaks iseenesest – ilma ristsubsideerimiseta – olla asutamislepinguga kokkusobimatu riigiabi. See ei nähtu ka ringhäälinguteatisest, mille kohaselt on ülemäärane hüvitamine probleem vaid juhul, kui tegemist on kommertstegevuse ristsubsideerimisega (kõnealuse teatise punkt 58) või juhul, kui tegemist on mõnda muud liiki mõjutustega kaubavahetuse arengule ühenduse huvidega vastuolus oleval määral (punkti 29 alapunkt iii). Taani Kuningriik uskus enne algatamisotsuse tegemist toimunut arvestades, et ülemäärane kompenseerimine iseenesest ei kujuta endast probleemi.

131 TV2 A/S märgib, et see, kas ta esitas algatamisotsuse peale märkusi või mitte, ei oma kaitseõiguse järgimise seisukohast tähtsust. Huvitatud isikuna ja lisaks isikuna, keda negatiivne otsus otseselt puudutab, on tal ilmselge õigustatud huvi selles osas, et algatamisotsuses määratletud raamistikust peetaks kinni.

132 Komisjon, keda kohtuasjas T-309/04 toetab sisuliselt SBS, tuletab meelde, et esiteks ei saa ametliku uurimismenetluse algatamise otsus sisaldada ammendavat ja üksikasjalikku hinnangut kohtuasjale. Pealegi on algatamisotsuses ära toodud ammendav loetelu nii küsimustest, mis puudutavad avaliku teenuse osutamise kulutuste ülemäärast kompenseerimist, kui ka küsimustest, mis käsitlevad turumajanduse tingimustes tegutseva erainvestori põhimõtte kohaldamist. Ka Taani Kuningriik ise ei tõlgendanud kõnesolevat otsust nii, et uurimisele tuleb ainult ristsubsideerimine.

133 Mis puudutab TV2 A/S-i, siis kuna ta ametlikus uurimismenetluses märkusi ei edastanud, ei saa asuda seisukohale, et tema kaitseõigust oleks rikutud.

134 Teiseks vaidlustab komisjon selle, et turumajanduse tingimustes tegutseva erainvestori põhimõtet puudutav materjal, millele Taani Kuningriik hagis viitab, oleks võinud viia teistsuguse tulemuseni kui see, mille komisjon on esitanud vaidlustatud otsuses.

135 Kolmandaks, mis puudutab väidetavalt erilisi asjaolusid, siis komisjon märgib, riigiabi käsitlevate eeskirjade kohaldamisel tuleb arvestada asjaolu, et Taani ametiasutuste roll oli kahene, st nad olid nii ametiasutuse kui ka väidetava investori rollis. Kõnesolevad eeskirjad on erinevad sõltuvalt sellest, kas riik tegutseb „ametiasutusena" või investorina. Ringhäälinguteatis sisaldab juhiseid üksnes avaliku teenuse osutamisel täidetavate kohustuste hüvitamise, mitte riigi poolt riigi osalusega äriühingusse turuolukorda arvestades tehtud investeeringute osas. Avaliku teenuse hüvitamisel lähtutakse eeldusest, et tegemist on riigiabiga. Sellegipoolest kontrollib komisjon, kas tuleb kohaldada EÜ artikli 86 lõikes 2 sätestatud erandit. Riigi osalusega äriühingusse tehtud investeeringute korral on komisjoni peamine ülesanne hinnata, kas riigi sekkumist saab pidada võrreldavaks turumajanduse tingimustes tegutseva investori käitumisega.

– Esimese Astme Kohtu hinnang

136 Väljakujunenud kohtupraktikast tuleneb, et kaitseõiguse tagamine mis tahes isiku suhtes algatatud menetluses, kus võidakse teha tema huve kahjustav lahend, kujutab

endast ühenduse õiguse aluspõhimõtet ning see peab olema tagatud ka erieeskirjade puudumisel (vt Euroopa Kohtu 10. juuli 1986. aasta otsus kohtuasjas 234/84: Belgia *vs*. komisjon, EKL 1986, lk 2263, punkt 27; 14. veebruari 1990. aasta otsus kohtuasjas C-301/87: Prantsusmaa *vs.* komisjon, EKL 1990, lk I-307, punkt 29; 21. märtsi 1990. aasta otsus kohtuasjas C-142/87: Belgia *vs*. komisjon, EKL 1990, lk I-959, punkt 46, ja 5. oktoobri 2000. aasta otsus kohtuasjas C-288/96: Saksamaa *vs*. komisjon, EKL 2000, lk I-8237, punkt 99 ja seal viidatud kohtupraktika; Esimese Astme Kohtu 6. märtsi 2003. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-228/99 ja T-233/99: Westdeutsche Landesbank Girozentrale ja Land Nordrhein-Westfalen *vs.* komisjon, EKL 2003, lk II-435, punkt 121). Selle põhimõtte kohaselt on nõutav, et isikul, kelle suhtes komisjon on algatanud haldusmenetluse, oleks nimetatud menetluse jooksul reaalne võimalus esitada oma seisukoht komisjoni esitatud faktide ja asjaolude tegelikkusele vastavuse ja asjakohasuse ning dokumentide kohta, mida komisjon kasutab väidetava ühenduse õiguse rikkumise tõendamiseks (eespool viidatud 10. juuli 1986. aasta kohtuotsus Belgia *vs.* komisjon, punkt 27).

137 Mis puudutab riigiabi saanud ettevõtjate õigusi, siis tuleb märkida, et riigi abimeetmeid puudutav haldusmenetlus on algatatud üksnes asjassepuutuva liikmesriigi suhtes (Euroopa Kohtu 24. septembri 2002. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-74/00 P ja C-75/00 P: Falck ja Acciaierie di Bolzano *vs.* komisjon, EKL 2002, lk I-7869, punkt 81). Abi saanud ettevõtjaid käsitletakse selles menetluses üksnes huvitatud isikutena (eespool punktis 136 viidatud kohtuotsus Westdeutsche Landesbank Girozentrale ja Land Nordrhein-Westfalen *vs.* komisjon, punkt 122). Sellest järeldub, et huvitatud isikutel – nagu käesoleval juhul TV2 A/S – on üksnes õigus olla kaasatud haldusmenetlusse ja seda määral, mis on vaidluse asjaolusid arvestades kohane, kuid kindlasti ei ole neil niisugust kaitseõigust nagu isikutel, kelle suhtes on menetlus algatatud (eespool viidatud kohtuotsus Falck ja Acciaierie di Bolzano *vs.* komisjon, punkt 83; Esimese Astme Kohtu 25. juuni 1998. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-371/94 ja T-394/94: British Airways jt *vs.* komisjon, EKL 1998, lk II-2405, punkt 60, ja 31. mai 2006. aasta otsus kohtuasjas T-354/99: Kuwait Petroleum (Nederland) *vs.* komisjon, EKL 2006, lk II-1475, punkt 80).

138 Lisaks tuleb meenutada, et nõukogu 22. märtsi 1999. aasta määruse (EÜ) nr 659/1999, millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad EÜ asutamislepingu artikli [93] kohaldamiseks (ELT L 83, lk 1; ELT eriväljaanne 08/01, lk 339), artikkel 6 näeb ette, et komisjon esitab ametliku uurimismenetluse algatamise otsuses kokkuvõtlikult asjakohased faktid ja õigusküsimused ning annab esialgse hinnangu selle kohta, kas

käsitletaval riigi poolt võetud meetmel on abi iseloom, ning põhjused, miks on alust kahelda selle kokkusobivuses ühisturuga (Esimese Astme Kohtu 23. oktoobri 2002. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-269/99, T-271/99 ja T-272/99: Diputación Foral de Guipúzcoa jt *vs.* komisjon, EKL 2002, lk II-4217, punkt 104).

139 Seega peab algatamisotsus võimaldama huvitatud isikutel tõhusalt osaleda ametlikus uurimismenetluses, mille raames neil peab olema võimalus esitada omapoolsed argumendid. Selle jaoks on piisav, kui huvitatud isikutele on teada põhjendused, millest lähtudes komisjon asus algul seisukohale, et kõnesolev meede võib kujutada endast ühisturuga kokkusobimatut riigiabi (Esimese Astme Kohtu 30. aprilli 2002. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-195/01 ja T-207/01: Gibraltari valitsus *vs.* komisjon, EKL 2002, lk II-2309, punkt 138, ja eespool punktis 138 viidatud kohtuotsus Diputación Foral de Guipúzcoa jt *vs.* komisjon, punkt 105).

140 Esimese Astme Kohus leiab, et sõltumata sellest, kas turumajanduse tingimustes tegutseva erainvestori põhimõte, millele osutasid Taani Kuningriik ja TV2 A/S, on asjakohane selleks, et hinnata avaliku teenuse riigipoolset rahastamist riigiabi seisukohast, ei saa algatamisotsust tõlgendada nii, et see andis hagejatele põhjust järeldada, et ülemäärane hüvitis tekitab riigiabi keeldu arvestades probleeme üksnes ristsubsideerimise korral, ning seega mõjutas see neid loobuma edasi arendamast turumajanduse tingimustes tegutseva erainvestori põhimõttel põhinevaid argumente.

141 Vastupidi, algatamisotsuse punktis 54 on komisjon, viidates Euroopa Kohtu 22. novembri 2001. aasta otsusele kohtuasjas C-53/00: Ferring (EKL 2001, lk I-9067, punkt 27), öelnud, et avaliku teenuse osutamisel täidetud kohustustega seotud kulutuste hüvitamiseks antud riigipoolse toetuse kvalifitseerimine riigiabina sõltub sellest, kas hüvitis ületab avaliku teenuse osutamise täiendava netokulu. Komisjon lisab, et juhul kui avaliku teenuse osutamise puhaskuludega kõrvutatuna on toetuse suurus

mõistlik, tähendab see seda, et TV2-le ei ole võrreldes tema konkurentidega mitte mingit tegelikku soodustust antud. Komisjon on sarnaseid väiteid esitanud ka mujal algatamisotsuses (vt selle otsuse punktid 62, 63, 79 ja 83).

142 Mis puudutab seda, et komisjon on algatamisotsuses asunud seisukohale, et on kohustatud kontrollima, kas uurimisperioodil oli tegemist ristsubsideerimisega (vt algatamisotsuse punkt 68), siis seda ei saa tõlgendada nii, et komisjon oleks sellega öelnud, et juhul kui niisuguse ristsubsideerimisega tegemist ei oleks, ei oleks tegemist ka riigiabiga. Seda komisjoni väidet selgitab asjaolu, et tavapärane on see, kui komisjonil tekkis vaidlusaluste meetmete *ex post* hindamise raames küsimus, kas neid meetmeid kasutati uurimisperioodil ristsubsideerimise vahendina.

143 Pealegi, taas kord ilma, et see puudutaks küsimust sellest, kas turumajanduse tingimustes tegutseva erainvestori põhimõte on asjakohane selleks, et hinnata avaliku teenuse riigipoolset rahastamist riigiabi seisukohast, ei saa – vastupidi sellele, mida väidab Taani Kuningriik – algatamisotsusest (punkt 71, viimane lause) järeldada, et komisjon oleks öelnud, et ta ei kavatse uurimist läbi viia osas, mis puudutab turumajanduse tingimustes tegutseva erainvestori põhimõtte järgimist. Tegelikult on komisjon mainitud punkti 71 viimases lauses üksnes korranud Taani ametiasutuste argumenti, mille kohaselt toimisid nad turumajanduse tingimustes tegutseva erainvestorina.

144 Eeltoodud kaalutlustest tuleneb, et väär on see Taani Kuningriigi väide, mille kohaselt algatamisotsus mõjutas teda ametliku uurimismenetluse etapis loobuma arendamast edasi seisukohta, mis põhines turumajanduse tingimustes tegutseva erainvestori

põhimõttel ja mille kohaselt tegutses ta suhetes TV2-ga turumajanduses tegutseva erainvestorina. Samadel põhjustel on väär TV2 A/S-i väide, komisjon on ametlikus menetluses väljunud algatamisotsuses määratletud uurimise piiridest.

145 Pealegi ei pane ükski eriline asjaolu komisjonile kohustust väljendada ennast selgemalt, kui ta seda algatamisotsuses on teinud. Vastupidi sellele, mida väidab Taani Kuningriik, ei nähtu ringhäälinguteatisest, et ülemäärane hüvitis tekitab probleeme vaid juhul, kui on tegemist ristsubsideerimisega.

146 Neil asjaoludel, arvestades, et rikutud ei ole ei Taani Kuningriigi kaitseõigust ega õigusi, mida TV2 A/S väidab endal olevat tulenevalt huvitatud isiku seisundist, tuleb käesolev väide tagasi lükata.

Teine kohtuasjade T-309/04 ja T-317/04 toetuseks esitatud väide, mis tugineb EÜ artikli 87 lõike 1 rikkumisele, seoses sellega, et TV2-le Fonds TV2 kaudu üle kantud litsentsi- ja reklaamitulu ei kujuta endast riigi vahendeid

– Poolte argumendid

147 Taani Kuningriik ja TV2 A/S – ning TV2 A/S-i toetav UER – väidavad, et väidetavat ülemäärast hüvitist ei saa käsitleda riigiabina, kuna seda rahastati litsentsi- ja reklaamituludest, mida maksti kuni aastani 1997 Fonds TV2 kaudu (edaspidi „1995.–1996. a reklaamitulu").

148 Mis puudutab litsentsitasu, siis seda maksavad kasutajad ning seega pole tegu riigi vahendite ülekandmisega. Litsentsitasu tuleks käsitada osahüvitisena, mida kasutajad maksavad võimaluse eest näha TV2 poolt pakutavat, st see on võrreldav kaabeltelevisiooni eest makstava tasuga. Seejuures ei oma tähtsust asjaolu, et kohustus maksta TV2 programmide eest litsentsitasu on ette nähtud seadusega.

149 Samuti ei oma tähtsust see, et litsentsitasu kogub DR ja et vastav tulu kanti kuni aastani 1997 üle Fonds TV2 kaudu. Selle põhjus on puhtalt administratiivne.

150 Samadel põhjustel, millele tuginedes saab väita, et litsentsitulu TV2-le ülekandmist ei saa käsitada riigi vahendite ülekandmisena või riigi poolt antud toetusena, ei saa seda – veelgi enam – väita 1995.–1996. a reklaamitulu ülekandmise kohta.

151 Fonds TV2 kaudu TV2-le üle kantud litsentsitulu ning 1995.–1996. a reklaamitulu ei saa käsitada riigi poolt kontrollitavate tuludena, kuna pärast seda, kui litsentsitasu suurus kindlaks määratakse ja tehakse otsus vastava tulu jagamise kohta DR ja TV2 vahel, ei ole Taani kultuuriministril kõnesolevate vahendite üle enam kontrolli, st

võimalust kasutada neid muul otstarbel. Teisisõnu kasutatakse litsentsitulu sellest hetkest alates vastavalt kas DR või TV2 tegevuse rahastamiseks.

152 Komisjon, keda kohtuasjas T-309/04 toetab SBS, väidab esmalt, et on selge, et Taanis määrab raadio- ja televiisorivastuvõtjate poolt makstava litsentsitasu suuruse kindlaks kultuuriminister. Litsentsitasu kogub DR ning sellest saadavad vahendid jagatakse DR ja TV2 vahel kultuuriministri otsuse alusel vastavalt Taani parlamendiga sõlmitud meediakokkuleppele (vaidlustatud otsuse põhjendus 22). Kultuuriminister määrab kindlaks litsentsitasude maksmise kohustuse alguse ja lõpu ning maksmata litsentsitasu võib maha arvestada palgast (vaidlustatud otsuse põhjendus 23). Kuni aastani 1997 kanti need vahendid TV2-le Fonds TV2 kaudu, mis on riigi poolt TV2 rahastamise huvides loodud üksus.

153 Komisjon on seisukohal, et vahendeid tuleb käsitada riigi vahenditena juhul, kui need on riigi kontrolli all ja vastavaid vahendeid käsutavad riigi ametiasutused. Mis puudutab TV2-e, siis selle, kui suur osa litsentsitasust suunatakse sellele ringhäälinguettevõtjale, määrab kindlaks kultuuriminister. Riigi vahendite määratlemise küsimuses tuleneb kohtupraktikast ühtselt see, et ühenduse kohus kontrollib, kas riigil oli kontroll vastavate vahendite üle. Lisaks nähtub eeltoodust, et riik kontrollis litsentsitasu laekumist ning võlgnevuste sissenõudmist. Litsentsitasu maksmise kohustus oli kõigil televiisorite või raadiovastuvõtjate kasutajatel sõltumata sellest, kas neil oli DR või TV2 programmide osas leping või mitte. Seega oli see erinev muudest tasu maksmise kohustustest, nt kaabeltelevisiooni abonement.

154 Komisjon märgib, et TV2 ja litsentsitasu maksvate isikute vahel ei ole lepingulist suhet. Seega ei ole litsentsitasu puudutav kord võrreldav selle olukorraga, mida käsitleti kohtuasjas C-379/98: PreussenElektra, milles Euroopa Kohus tegi otsuse 13. märtsil 2001 (EKL 2001, lk I-2099).

– Esimese Astme Kohtu hinnang

155 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt peavad riigiabina kvalifitseerimiseks olema täidetud kõik EÜ artikli 87 lõikes 1 sätestatud tingimused (eespool punktis 136 viidatud Euroopa Kohtu 21. märtsi 1990. aasta otsus kohtuasjas Belgia *vs*. komisjon, punkt 25; 14. septembri 1994. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-278/92–C-280/92: Hispaania *vs.* komisjon, EKL 1994, lk I-4103, punkt 20, ja 16. mai 2002. aasta otsus kohtuasjas C-482/99: Prantsusmaa *vs.* komisjon, EKL 2002, lk I-4397, punkt 68).

156 EÜ artikli 87 lõikes 1 väljendatud riigiabi keelu põhimõte hõlmab järgmisi tingimusi. Esiteks peab tegemist olema liikmesriigi poolt või riigi ressurssidest antud abiga. Teiseks peab riigi sekkumine olema laadilt selline, et võib kahjustada liikmesriikidevahelist kaubandust. Kolmandaks peab sellest tulenema abisaaja soodustus. Neljandaks peab see kahjustama või ähvardama kahjustada konkurentsi.

157 Käsitletav meede puudutab neist tingimustest esimest, mille kohaselt meetmete kvalifitseerimiseks riigiabina peavad need esiteks olema kas otseselt või kaudselt antud riigi ressurssidest ja teiseks peab neid saama omistada riigile (eespool punktis 155 viidatud Euroopa Kohtu otsus Prantsusmaa *vs.* komisjon, punkt 24; eespool punktis 102 viidatud kohtuotsus GEMO, punkt 24, ja 15. juuli 2004. aasta otsus kohtuasjas C-345/02: Pearle jt, EKL 2004, lk I-7139, punkt 36).

158 Esiteks nähtub litsentsitulu osas vaidlustatud otsusest – ja sellele ei ole esitatud kaalukaid vastuväiteid –, et selle suuruse määrab kindlaks kultuuriminister (põhjendus 22), et maksmiskohustuse aluseks ei ole mitte TV2 ja kohustatud isiku vaheline lepinguline suhe, vaid televiisori või raadio omamine (põhjendused 22 ja 59), et selle sissenõudmine võib vajaduse korral toimuda maksude kogumise eeskirjade alusel

(põhjendus 23) ning lõpuks on Taani ametiasutused need, kes määravad kindlaks, milline osa litsentsitasudest läheb TV2-le (põhjendus 59).

159 Eeltoodust tuleneb, et litsentsitulust saadud vahendid on Taani ametiasutuste käsutuses ja nende kontrolli all ning et seega kujutavad need endast riigi ressursse.

160 Teiseks, mis puudutab reklaamitulu, siis Esimese Astme Kohus märgib, et Taani Kuningriik ja TV2 A/S on vaidlustanud üksnes 1995.–1996. a reklaamitulu, arvestades seda, et nimetatud aastate erinevus järgnevatest aastatest seisneb selles, et sel ajal ei müünud TV2 oma reklaamiaega mitte ise, vaid seda tegi kolmas äriühing (TV2 Reklame A/S) ning sel perioodil kanti kõnesolev reklaamitulu TV2-le üle Fonds TV2 kaudu (vt vaidlustatud otsuse põhjendus 24).

161 Esimese Astme Kohus nendib kõigepealt, et komisjon ei ole vaidlustatud otsuses eristanud 1995.–1996. a reklaamitulu ja litsentsitulu.

162 Kuigi komisjon on sõnaselgelt nimetanud üldist reklaamitulu ja televisiooni litsentsitasu (vt vaidlustatud otsuse põhjendused 10 ja 17) ning on lühidalt kirjeldanud TV2 reklaamiaja müügi toimumist aastatel 1995–1996 (vt vaidlustatud otsuse põhjendus 24), käsitleb ta 1995.–1996. a reklaamitulu praktikas litsentsitasude hulka

kuuluva tuluna. Nii hõlmab vaidlustatud otsuse põhjenduses 21 nimetatud 4 067,7 miljonit Taani krooni, mida komisjon määratleb „litsentsitasudena", tegelikult ka 1995.–1996. a reklaamitulu. Seda kinnitab vaidlustatud otsuse põhjenduses 107 toodud tabel 1, kus 1995.–1996. a reklaamitulu ei kuulu mitte alajaotusesse „Netotulud reklaamidest", vaid kuulub summas 4 067,7 miljonit Taani krooni jaotusesse „Litsentsitasud TV2 fondist".

163 Lisaks märgib Esimese Astme Kohus, et lisaks sellele, et komisjon on 1995.–1996. a reklaamitulu summad arvanud *de facto* litsentsitasu hulka – kusjuures seda ei selgita miski, arvestades nende kahe rahastamisviisi erinevust –, ei ole ta vaidlustatud otsuse selles osas, mis puudutab küsimust, kas Taani Kuningriigi poolt TV2 kasuks võetud erinevad meetmed tuleks kvalifitseerida riigiabina või mitte, esitanud kõnesoleva reklaamitulu osas mitte mingisuguseid konkreetseid põhjendusi (põhjendused 57–68).

164 Kuigi komisjon on kõnesolevas vaidlustatud otsuse osas uurinud, kas litsentsitulu (põhjendused 57–60) või vahendite ühekordne ülekandmine Fonds TV2-st selle likvideerimisel aastal 1997 (põhjendus 61, teine lause), hõlmab riigi ressursse, ei ole ta maininud 1995.–1996. a reklaamitulu.

165 Lisaks on Esimese Astme Kohus seisukohal, et vaidlustatud otsuse põhjendus 24 ei ole piisav põhjendus 1995.–1996. a reklaamitulu *de facto* arvamisele litsentsitulu hulka. Arvestades eelkõige reklaamitulu ja televisiooni litsentsitasu olemuslikku erinevust ning asjaolu, et tegemist ei ole mitte ükskõik missuguse reklaamiaja müügiga, vaid TV2 reklaamiajaga, ning lõpuks, et seda, et 1995.–1996. a reklaamitulu oli püsivalt tunduvalt madalam kui avaliku teenuse osutamisega seotud vajadusteks piisav, siis ei saa välistada, et tegelikkuses kuulus kõnesolev reklaamitulu kõigepealt TV2-le ning selle ülek-

andmine Fonds TV2 kaudu oli üksnes administratiivne operatsioon, mis ei peegelda Taani Kuningriigi tegelikku kontrolli nimetatud summade üle.

166 Esimese Astme Kohus märgib lisaks, et kuigi komisjon on Esimese Astme Kohtusse hagi esitamise etapis üksikasjalikult selgitanud, et litsentsitasu näol on tegemist riigi ressurssidega, ning on rõhutanud, et selle tasu maksmine televiisoriomanike poolt ei põhine lepingulisel suhtel, ei ole ta seevastu konkreetselt 1995.–1996. a reklaamitulu küsimust puudutanud ega ole suutnud ümber lükata hagejate etteheiteid, mille kohaselt kõnesolev reklaamitulu on saadud ainuüksi lepinguliste suhete pinnalt.

167 Eeltoodud kaalutlustest tuleneb, et komisjon ei ole vaidlustatud otsuses täitnud põhjendamiskohustust selles osas, mis puudutab 1995.–1996. a reklaamitulu *de facto* arvamist riigi ressursside hulka. Neil asjaoludel tuleb käesolev väide tunnistada osaliselt vastuvõetavaks, st osas, milles see puudutab 1995.–1996. a reklaamitulu, ning seega tühistada vaidlustatud otsus osas, milles kõnesolev tulu on arvatud riigi ressursside hulka.

168 Esimese Astme Kohus leiab, et järgmisena tuleb uurida Taani Kuningriigi ja TV2 A/S poolt kohtuasjade T-309/04 ja T-317/04 toetuseks esitatud viienda, kuuenda ja seitsmenda tühistamisväite raames esitatud etteheidet, mis tugineb sisuliselt sellele, et vaidlustatud otsus on ebapiisavalt põhjendatud, kuna seda, mis tingimustel Taani Kuningriik uurimisperioodi vältel TV2 rahastas, uuriti ilmselgelt ebapiisavalt ning selle tulemusena tegi komisjon ekslikult järelduse, et tegemist on riigiabiga.

Kohtuasjade T-309/04 ja T-317/04 raames esitatud etteheide, mille kohaselt vaidlustatud otsus ei ole piisavalt põhjendatud, kuna komisjon on rikkunud uurimiskohustust

– Poolte argumendid

169 Taani Kuningriik ja TV2 A/S väidavad, et vaidlustatud otsus on ebapiisavalt põhjendatud, kuna komisjon ei viinud läbi põhjalikku uurimist küsimuses, kas TV2 rahastamine ajavahemikul 1995–2002 oli proportsionaalne avaliku teenuse osutamisest tulenevate vajadustega. Taani Kuningriik ja TV2 A/S esitavad tõendusmaterjali toetamaks seisukohta, et kõnesolev rahastamine oli kavandatud – ning uurimisperioodil jätkuvalt objektiivne, läbipaistev ja ratsionaalne – eesmärgiga tagada proportsionaalsus avaliku teenuse osutamisest tulenevate vajadustega.

170 Taani Kuningriik viitab 1986. aasta seaduse – millega loodi TV2 – projektile ning TV2 tulude ja kulude prognoosile, mis on ära toodud selle projekti lisas.

171 TV2 A/S väidab, et selle, kui suurt hüvitist TV2 vajab, määrab kindlaks kultuuriminister, olles konsulteerinud Taani parlamendi rahanduskomisjoniga – seega parlamendi range kontrolli all –, vastavalt nelja-aastastele nn meedialepingutele ning tuginedes põhjalikele majandusanalüüsidele. Kõnesolevad põhjalikud majandusanalüüsid koostas vastavalt aastatel 1995 ja 1999 audiitorfirma KPMG, keda abistas ekspertidest koosnev kontrollrühm, kuhu kuulusid ka TV2 konkurentide esindajad (edaspidi „1995/1999. a majandusanalüüsid”).

172 Nimetatud majandusanalüüside eesmärk oli aidata konkreetselt kindlaks määrata, kui suur osa litsentsitasust läheb TV2-le, arvestades tema kohustusi avaliku teenuse osutamisel, sellest tulenevat rahastamisvajadust ning hinnangut selle kohta, millist potentsiaalset tulu saab see ringhäälinguorganisatsioon telereklaamist ja muudest allikatest. Lisaks lähtuti litsentsitulu summa ja sellest TV2-le mineva osa kindlaksmääramisel eeldusest, et riigi poolt antavad soodustused – eelkõige intresside nõudmisest loobumine ja maksuvabastus –, mida on mainitud vaidlustatud otsuse põhjenduses 110, jäävad alles.

173 1995/1999. a majandusanalüüsid, mis – nagu ka TV2 raamatupidamise aastaaruanne – avaldati, olid ära toodud Taani Kuningriigi poolt 24. märtsil 2003 algatamisotsuse kohta esitatud märkuste lisas.

174 Kaht uurimisperioodi (1995 ja 1999) puudutava meediakokkuleppe sõlmimisel tugineti nimelt neile põhjalikele majandusanalüüsidele. Kuna Taani Kuningriik esitas kõnesolevad majandusanalüüsid ametlikus menetluses, esitas ta seeläbi komisjonile kirjaliku tõendusmaterjali rahaliste kalkulatsioonide osas, mis olid aluseks erinevate meediakokkulepete sõlmimisele uurimisperioodi vältel.

175 Taani Kuningriik ja TV2 A/S viitavad ühele Rigsrevisioneni (Taani kontrollikoda) poolt aastatel 1994–1995 Taani valitsusele esitatud uurimisele ja soovitusele, mis puudutab TV2 omakapitali moodustamist ja muudatusi, mida sellest tulenevalt tuleks teha TV2 põhikirja. Samuti viitavad nad rahandusministri 2. augusti 1995. aasta aruandele, mis koostati riiklike audiitorite nõudel, ning sammudele, mis Taani Kuningriik aruandele tuginedes aastal 1997 astus ehk TV2 põhikirja muutmisele, nähes ette kohustuse moodustada vähemalt 200 miljoni euro suurune omakapital.

176 Arvestades kõiki neid asjaolusid, millest nähtub, et TV2 rahastamine ja tema omakapitali moodustamine uurimisperioodil oli mõeldud toimuma majanduslikus mõttes ratsionaalselt ja proportsionaalselt avaliku teenuse osutamisest tulevate vajadustega, tähendab seda puudutava üksikasjaliku analüüsi puudumine vaidlustatud otsuses seda, et otsuse põhjendused ei ole piisavad.

177 Vastuseks komisjoni kinnitusele, mille kohaselt oli kõnesolev informatsioon talle teada, kuid ta leidis, et sellega ei ole tõendatud, et TV2-le antud ülemäärasest hüvitisest oleks tegelikult moodustatud reserv, millest TV2 katab avaliku teenuse osutamisega seonduvaid vajadusi ja mis on nimetatud vajadustega proportsionaalne, väidavad Taani Kuningriik ja TV2 A/S vastu, et otsustava tähtsusega on siiski asjaolu, et kuigi kogu see informatsioon edastati ametliku menetluse käigus komisjonile, ei ole komisjon selles osas vaidlustatud otsuses seisukohta võtnud, või kui, siis ainult puudulikult ja ebatäpselt. Vaidlustatud otsus põhineb formaalsetel kaalutlustel ning selles ei ole ära toodud mitte mingisugust majanduslikku analüüsi selles osas, kas ja mil määral oli TV2 moodustatud omakapital suurem sellest, mis oli vajalik avaliku teenuse osutamisega seotud kohustuste täitmiseks, ning kas see oli vastuolus ühenduse üldiste huvidega. Seega on vaidlustatud otsuse põhjenduste osas tehtud sisuline viga.

– Esimese Astme Kohtu hinnang

178 Mis esiteks puudutab põhjendamiskohustuse ulatust, siis tuleb meenutada, et EÜ artikli 253 kohaselt nõutavad põhjendused peavad vastama kõnesoleva akti laadile ning neist peab selgelt ja ühemõtteliselt nähtuma akti vastu võtnud institutsiooni mõttekäik, nii et isikutel, keda see akt puudutab, oleks võimalik teada võetud meetme põhjendusi ning pädeval kohtul oleks võimalik teostada kontrolli. Põhjendamise nõude hindamisel tuleb arvestada konkreetse juhtumi asjaolusid, eelkõige kõnesoleva akti sisu, esitatud põhjenduste laadi ning seda, milline huvi võib akti adressaatidel ja teistel asjassepuu-

tuvatel isikutel, keda akt otseselt ja isiklikult puudutab, olla selgituste saamiseks. Ei ole nõutav, et põhjendustes oleks ära toodud kõik asjassepuutuvad faktid ja õigusküsimused, kuna seda, kas akti põhjendused vastavad EÜ artikli 253 nõuetele, tuleb hinnata mitte ainult lähtudes akti sõnastusest, vaid ka selle kontekstist ning samuti vastavat valdkonda reguleerivatest õigusnormidest tervikuna (vt Euroopa Kohtu 2. aprilli 1998. aasta otsus kohtuasjas C-367/95 P: komisjon *vs*. Sytraval ja Brink's France, EKL 1998, lk I-1719, punkt 63 ja seal viidatud kohtupraktika).

179 Lisaks tuleb rõhutada, et juhtudel kui komisjonil on oma ülesannete täitmisel kaalutlusõigus, on ühenduse õiguskorraga haldusmenetluse jaoks antud tagatiste järgimine veelgi suurema tähtsusega. Mainitud tagatiste hulka kuuluvad eelkõige pädeva institutsiooni kohustus uurida hoolikalt ja erapooletult kõiki antud juhtumi puhul tähtsust omavaid asjaolusid ning põhjendada oma otsuseid piisavalt (Euroopa Kohtu 21. novembri 1991. aasta otsus kohtuasjas C-269/90: Technische Universität München, EKL 1991, lk I-5469, punkt 14).

180 Lisaks, isegi kui komisjon ei ole tema poolt konkurentsieeskirjade kohaldamise tagamise eesmärgil vastuvõetavate otsuste põhjendustes kohustatud arutlema kõikide faktide ja õigusküsimuste ning kaalutluste üle, mis teda on seda otsust vastu võtma mõjutanud, on ta EÜ artikli 253 kohaselt siiski kohustatud ära nimetama vähemalt need faktid ja kaalutlused, millel on otsuse ülesehituse seisukohalt sisuline tähendus, mis võimaldab seeläbi ühenduse kohtul ja huvitatud isikutel teada neid asjaolusid, millest lähtudes komisjon asutamislepingut kohaldas (vt selle kohta Esimese Astme Kohtu 15. septembri 1998. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-374/94, T-375/94, T-384/94 ja T-388/94: European Night Services jt *vs*. komisjon, EKL 1998, lk II-3141, punkt 95 ja seal viidatud kohtupraktika).

181 Samuti tuleneb kohtupraktikast see, et – välja arvatud erandlikel asjaoludel – peavad otsuse põhjendused olema ära toodud otsuses endas ning piisavaks ei saa lugeda seda, kui need esitatakse esmakordselt alles hiljem ühenduse kohtule (vt Esimese Astme Kohtu 2. juuli 1992. aasta otsus kohtuasjas T-61/89: Dansk Pelsdyravlerforening *vs.* komisjon, EKL 1992, lk II-1931, punkt 131; 14. mai 1998. aasta otsus kohtuasjas T-295/94: Buchmann *vs*. komisjon, EKL 1998, lk II-813, punkt 171, ja eespool punktis 180 viidatud kohtuotsus European Night Services jt *vs.* komisjon, punkt 95 ja seal viidatud kohtupraktika). Tuleb meenutada, et põhimõtteliselt tuleb põhjendused huvitatud isikule teada anda samal ajal otsusega, mis tema huve kahjustab. Põhjenduste puudumist ei heasta see, kui huvitatud isik saab mainitud otsuse põhjendustest teada ühenduse kohtus toimuvas menetluses (Euroopa Kohtu 28. juuni 2005. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P – C-208/05 P ja C-213/02 P: Dansk Rørindustri jt *vs.* komisjon, EKL 2005, lk I-5425, punkt 463; Esimese Astme Kohtu 12. detsembri 1996. aasta otsus kohtuasjas T-16/91: Rendo jt *vs.* komisjon, EKL 1996, lk II-1827, punkt 45, ja 15. juuni 2005. aasta otsus kohtuasjas T-349/03: Corsica Ferries France *vs.* komisjon, EKL 2006, lk II-2197, punkt 287).

182 Selles osas tuleb meenutada, et ühenduse kohus on EÜ artikli 230 alusel esitatud tühistamishagi puhul kohustatud kontrollima üksnes vaidlustatud akti õiguspärasust. Järelikult pole Esimese Astme Kohus kohustatud esitama omalt poolt põhjendusi, mida komisjon esitamata jättis, või neid täiendama, lisades informatsiooni, mida vaidlustatud otsuses endas esitatud ei ole (vt selle kohta Esimese Astme Kohtu 27. jaanuari 1998. aasta otsus kohtuasjas T-67/94: Ladbroke Racing *vs.* komisjon, EKL 1998, lk II-1, punktid 147 ja 148; 15. septembri 1998. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-126/96 ja T-127/96: BFM ja EFIM *vs.* komisjon, EKL 1998, lk II-3437, punkt 81; 13. juuli 2000. aasta otsus kohtuasjas T-157/99: Griesel *vs*. nõukogu, EKL AT 2000, lk I-A-151 ja II-699, punkt 41, ja eespool punktis 181 viidatud kohtuotsus Corsica Ferries France *vs.* komisjon, punkt 58).

183 Mis teiseks puudutab komisjoni põhjendamiskohustuse ulatust riigiabi kontrollimisel, siis tuleb meenutada, et kuigi liikmesriik peab EÜ artiklis 10 ette nähtud lojaalse koostöö põhimõtte kohaselt tegema komisjoniga koostööd, edastades talle teavet, mis

võimaldab komisjonil võtta seisukoht küsimuses, kas käsitletav meede on laadilt riigiabi (vt lojaalse koostöö kohustuse kohta Euroopa Kohtu 3. juuli 2003. aasta otsus kohtuasjas T-457/00: Belgia *vs.* komisjon, EKL 2003, lk I-6931, punkt 99, ja 10. mai 2005. aasta otsus kohtuasjas C-400/99: Itaalia *vs*. komisjon, EKL 2005, lk I-3657, punkt 48; eespool punktis 137 viidatud kohtuotsus Kuwait Petroleum (Nederland) *vs.* komisjon, punkt 67) ja kuigi kõnealune liikmesriik peab vajaduse korral tõendama, et EÜ artikli 86 lõike 2 kohaldamise tingimused on täidetud (Euroopa Kohtu 23. oktoobri 1997. aasta otsus kohtuasjas C-159/94: komisjon *vs.* Prantsusmaa, EKL 1997, lk I-5815, punkt 94, ja Esimese Astme Kohtu 16. märtsi 2004. aasta otsus kohtuasjas T-157/01: Danske Busvognmænd *vs.* komisjon, EKL 2004, lk II-917, punkt 96), on samas tõsi ka see, et komisjon peab omalt poolt uurimise läbi viima hoolikalt ja erapooletult, lähtudes hea halduse tavast asutamislepingus sisalduvate – ja selle raames põhimõttelist tähtsust omavate – riigiabisätete kohaldamisel (vt selle kohta eespool punktis 178 viidatud kohtuotsus komisjon *vs.* Sytraval ja Brink's France, punktid 60–62; Esimese Astme Kohtu 30. jaanuari 2002. aasta otsus kohtuasjas T-54/99: max.mobil *vs.* komisjon, EKL 2002, lk II-313, punkt 49, kaks esimest lauset, mida ei mõjutanud Euroopa Kohtu 22. veebruari 2005. aasta otsus kohtuasjas C-141/02 P: komisjon *vs.* max.mobil, EKL 2005, lk I-1283, ja eespool punktis 136 viidatud kohtuotsus Westdeutsche landesbank Girozentrale ja Land Nordrhein-Westfalen *vs.* komisjon, punkt 167), ning et sellest kohustusest lähtudes peab ta eelkõige hoolikalt uurima materjale, mida liikmesriik on talle esitanud.

184 Lisaks tuleb meelde tuletada, et EÜ artikli 230 alusel esitatud tühistamishagi puhul tuleb ühenduse õigusakti õiguspärasuse uurimisel võtta aluseks teave, mis oli olemas selle akti vastuvõtmise kuupäeval. Ennekõike tuleb komisjoni antud komplekssete hinnangute uurimisel lähtuda üksnes teabest, mis oli komisjoni käsutuses kõnesolevate hinnangute andmisel (Euroopa Kohtu 7. veebruari 1979. aasta otsus liidetud kohtuasjades 15/76 ja 16/76: Prantsusmaa *vs*. komisjon, EKL 1979, lk 321, punkt 7; eespool punktis 136 viidatud 10. juuli 1986. aasta kohtuotsus Belgia *vs.* komisjon, punkt 16, ja 11. septembri 2003. aasta otsus kohtuasjas C-197/99 P: Belgia *vs.* komisjon, EKL 2003, lk I-8461, punkt 86; eespool punktis 137 viidatud Esimese Astme Kohtu otsus British Airways jt *vs.* komisjon, punkt 81; eespool punktis 182 viidatud kohtuotsus BFM ja EFIM *vs*. komisjon, punkt 88, ja 11. mai 2005. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-111/01 ja T-133/01: Saxonia Edelmetalle ja ZEMAG *vs.* komisjon, EKL 2005, lk II-1579, punkt 67).

185 Taani Kuningriigi ja TV2 A/S-i esitatud etteheidete hindamisel tuleb arvestada just neid põhimõtteid ja kaalutlusi.

186 Selleks et jõuda selgusele, kas komisjon on seoses TV2 rahastamisvahenditega uurimisperioodil täitnud põhjendamis- ja hoolika uurimise kohustust ning kas mainitud rahastamine oli proportsionaalne avaliku teenuse osutamisega seonduvate kohustustega, tuleb pöörduda tagasi vaidlustatud otsuse vastavate punktide juurde.

187 Komisjon on vaidlustatud otsuse kirjeldavas osas märkinud, et TV2 loodi aastal 1986 sõltumatu institutsioonina, mida rahastatakse riigilaenudest (põhjendus 11). Komisjon on täpsustanud, et TV2 rahastatakse litsentsitasudest saadud vahenditest ja reklaamitulust (põhjendused 10 ja 17) ning on maininud litsentsitasu suuruse kindlaksmääramise ja saadud tulu DR ja TV2 vahel jagamise korda (põhjendus 22).

188 Vaidlustatud otsuse selles osas, kus käsitletakse komisjoni antud õiguslikku hinnangut, on komisjon uurinud, kas antud juhul on täidetud Euroopa Kohtu 24. juuli 2003. aasta kohtuotsuse C-280/00: Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg (EKL 2003, lk I-7747; edaspidi „Altmarki kohtuotsus", ja nimetatud tingimused „Altmarki tingimused") punktides 88–93 nimetatud neljast tingimusest teine ja neljas (põhjendus 71).

189 Esimese Astme Kohus meenutab, et esimese Altmarki tingimuse kohaselt „peab abi saav ettevõtja […] olema reaalselt vastutav avaliku teenuse pakkumise kohustuse täitmise eest ning tema ülesanded peavad olema selgelt määratletud" (eespool punktis 188 viidatud kohtuotsus Altmark, punkt 89). Teise Altmarki tingimuse kohaselt „peavad hüvitise arvutamise aluseks olevad näitajad olema eelnevalt objektiivselt ja läbipaistvalt kindlaks määratud, et vältida abi saavale ettevõtjale majandusliku eelise andmist ja seeläbi tema soodustamist võrreldes konkureerivate ettevõtjatega" (eespool punktis 188 viidatud kohtuotsus Altmark, punkt 90). Kolmanda Altmarki tingimuse kohaselt „ei tohi hüvitis ületada summat, mis on vajalik avaliku teenuse pakkumise kohustuse täitmisel tekkivate kulude osaliseks või täielikuks katmiseks, arvestades kohustuste täitmisega seotud tulusid ja mõistlikku kasumit" (eespool punktis 188 viidatud kohtuotsus Altmark, punkt 92). Ning lõpuks neljanda Altmarki tingimuse kohaselt „juhul, kui avaliku teenuse osutamise kohustusi täitev ettevõtja ei ole konkreetsel juhul valitud avalikus hankemenetluses, mis võimaldab välja

selgitada kandidaadi, kes on võimeline osutama nimetatud teenuseid üldsuse jaoks vähima võimaliku kuluga, tuleb vajaliku hüvitise suuruse kindlaksmääramisel võtta aluseks keskmise, avaliku teenuse osutamisele esitatud nõuete täitmiseks vajaliku hästi korraldatud juhtimise ja nõuetekohase varustusega ettevõtja selliste kulude analüüs, mis oleksid sel ettevõtjal tekkinud nimetatud kohustuste täitmisel, arvestades kohustuste täitmisega seotud tulusid ja mõistlikku kasumit" (eespool punktis 188 viidatud kohtuotsus Altmark, punkt 93).

190 Komisjon leiab, et teine Altmarki tingimus, mille kohaselt peavad hüvitise arvutamise aluseks olevad näitajad olema eelnevalt objektiivselt ja läbipaistvalt kindlaks määratud, ei ole täidetud. Komisjon on selle kohta põhjendusteks esitanud, et „hüvitis määrtakse kindlaks neljaks aastaks [sõlmitud meediakokkuleppega] ja […] üh[estki] avalik[ust] eelarve[st] […] [ei nähtu seost] hüvitise ja teenuse osutamise vahel […]". Komisjon lisab, et „[p]eale selle saab TV2 rida eeliseid, mis ei ole läbipaistvad (maksuvabastus, intresside maksmisest vabastamine jne") (vaidlustatud otsuse põhjendus 71). [Tõlget on täpsustatud Euroopa Kohtus.]

191 Komisjon on neljanda Altmarki tingimuse osas märkinud, et „TV2 [ei ole] valitud avalik-õigusliku ringhäälinguteenuse osutajaks konkursi põhjal [ning] samuti ei ole tehtud mingit analüüsi kindlustamaks, et hüvitise suurus kinnitatakse nende kulude järgi, mis ühel […] [keskmisel] hästi toimival ja avalik-õigusliku teenuse osutamiseks tootmisvahenditega piisavalt varustatud ettevõtjal oleks olnud nende kohustuste täitmisel, arvestades kohustuste täitmisega seotud tulusid ja mõistlikku kasumit" (vaidlustatud otsuse põhjendus 71).

192 Vaidlustatud otsuse selles osas, kus uuritakse abi kokkusobivust EÜ artikli 86 lõike 2 alusel, ning konkreetsemalt selle proportsionaalsust, on komisjon vastuseks Taani Kuningriigi argumendile, mille kohaselt oli moodustatud kapital vajalik reklaamitulude kõikumise tarvis reservi moodustamiseks (põhjendus 112; vt ka põhjenduse 111 esimene lause), möönnud, et „ettevõtetel peab olema selline reserv, et kindlustada avaliku teenuse ülesande täitmine" (põhjendus 113).

193 Sellegipoolest on komisjon märkinud, et „selline reserv peab olema […] [moodustatud] kindla eesmärgiga, ja […] [selle nõuetele vastavust tuleb kontrollida kindlaksmääratud kuupäevadel], […] [mil] kindlaks […] [tehtud] üle[määrane] […] [hüvitis] tuleb tagasi maksta". Komisjon märgib ära, et käesoleval juhul ei olnud tegemist spetsiaalsete reservide […] [moodustamisega], vaid […] tegemist oli omakapitali kogumisega. Ta lisab, et „omakapitali võib kasutada ükskõik millisel eesmärgil ja seda võib mitte kasutada avaliku teenuse üleande täitmiseks" (põhjendus 113). [täpsustatud tõlge]

194 Komisjon väidab vaidlustatud otsuse põhjenduses 114 vastuseks Taani Kuningriigi poolt aastat 1999 – mil TV2 reklaamitulu märkimisväärselt langes – puudutavale näitele, et see langus ei loonud olukorda, kus TV2-l oleks olnud vaja kogutud kapitali kasutada.

195 Vaidlustatud otsuse põhjenduses 115 leiab komisjon, „et kogutud kapitali ülejääk ei olnud TV2-le vajalik, et oma eesmärke täita". Komisjon lisab, et „peale selle oleks kohane olnud läbipaistva reservi asutamine oletatavate langevate reklaamitulude kaitseks ja mitte ülejääkide kogumine ettevõttesse". Sellest tulenevalt järeldab komisjon, et ta „ei saa seepärast aktsepteerida Taani ametiasutuste esimest argumenti", mis puudutab asjaolu, et ülemäärase toetuse arvelt moodustatud reserv oli vajalik avaliku teenuse osutamise tagamiseks.

196 Eeltoodud viidetest vaidlustatud otsusele nähtub, et komisjoni seisukoht põhineb sisuliselt kahel väitel.

197 Esiteks ei moodustatud TV2-le antud ülemäärasest toetusest reserve, mida oleks hallatud läbipaistvalt ja läbimõeldult ning mis oleks olnud mõeldud konkreetselt avaliku teenuse osutamise tagamiseks sõltumata sellest, kui palju saadakse reklaamitulu, vaid kapitali tegelikult lihtsalt koguti kontrollimatult.

198 Teiseks nähtub aastat 1999 puudutavast näitest, et TV2-l pole tegelikult kunagi olnud vajadust neid reserve kasutada.

199 Esimese väite osas tuleb nentida, et vaidlustatud otsuses ei ole esitatud ühtki kaalutlust, mis võiks tõendada selle tõelevastavust.

200 Tegelikult ei ole vaidlustatud otsuses peale mõningate puhtalt kirjeldusena ära nimetatud elementide sellest, kuidas Taani Kuningriik ajavahemikul 1995–2002 TV2-le mineva litsentsitulu suuruse kindlaks määras (vt põhjendus 22), toodud ühtki põhjendust, milles oleks ära toodud seda mehhanismi puudutav analüüs ja nii õiguslikud kui majanduslikud kaalutlused, millest lähtudes kõnesolev summa käsitletava perioodi vältel kindlaks määrati.

201 Seega tuleb nentida, et – arvestades nii seda, kuivõrd oluline on kõnesolevate elementide arvessevõtmine käesolevas asjas riigiabieeskirjade kohaldamise seisukohalt, kui ka komisjonile komplekssete majanduslike küsimuste puhul antud hindamisruumi – vaidlustatud otsuse põhjendustes oleks eespool punktides 178 ja 179 viidatud

kohtupraktika kohaselt tulnud esitada täpne ja üksikasjalik hinnang nende konkreetsete, nii õiguslike kui ka majanduslike tingimuste kohta, millest lähtudes TV2-le mõeldud litsentsitulu summa uurimisperioodi vältel kindlaks määrati.

202 Esimese Astme Kohus on sarnaselt Taani Kuningriigi ja TV2 A/S-ga seisukohal, et selle küsimuse ebapiisav põhjendamine vaidlustatud otsuses kujutab endast oluliste menetlusnormide rikkumist ning toob seega eespool punktides 178–182 viidatud kohtupraktika kohaselt kaasa kõnesoleva otsuse tühistamise.

203 Lisaks on Esimese Astme Kohus seisukohal, et ebapiisavate põhjenduste põhjuseks on komisjoni poolt ametliku uurimismenetluse vältel tõsise uurimise läbiviimata jätmine nende konkreetsete tingimuste osas, millest lähtudes määrati uurimisperioodil kindlaks see, kui suur osa litsentsitulust saadud vahenditest läheb TV2-le.

204 Komisjon märgib käesoleva asja menetlemisel Esimese Astme Kohtus vastuseks etteheitele, mille kohaselt ei ole ta täitnud uurimiskohustust, et „Taani ametiasutused saatsid enne ametlikku uurimismenetlust ja selle vältel kohtuasja kohta lugematul hulgal dokumente ja ammendavat infot", kuid „edastatud teavet iseloomustas asjaolu, et Taani ametiasutused püüdsid õigustada ülemäärase hüvitise kogunemist TV2 kätte tagantjärele koostatud teabe ja arvutustega". Komisjoni väidete kohaselt ei olnud Taani Kuningriik „esitanud teavet, mis pärineks ajast, mil ettevõtja kapitali kogus ning millega oleks ehk saanud põhjendada niisuguse kapitali kogumist, nagu see toimus TV2 puhul".

205 Komisjon kordab eespool väidetut kirjalike märkuste paljudes muudes osades. Ta on kinnitanud, et „Taani ametiasutused [ei ole] esitanud *ex ante* teavet või dokumente, mis puudutaks TV2 vajadust kapitali järele tema asutamise ajal või uurimises käsitlemist leidnud ajavahemikul" ning et „kogu seda puudutav teave põhineb tagantjärele esitatud kaalutlustel ja arvutustel".

206 Lisaks tugineb komisjon põhjendustes selle kohta, miks puudub vaidlustatud otsuses igasugune majanduslik analüüs TV2 rahastamisvajaduse osas uurimisperioodil, et Taani Kuningriik ei esitanud väidetavalt teavet, mis oleks võimaldanud oletada, et TV2 vajas kõnealust kapitalitoetust.

207 Siiski ei ole ei komisjon ega tema toetuseks menetlusse astujad vaidlustanud asjaolu, et komisjonile saadeti 1995/1999. aasta majandusanalüüsid, mis koostati niisuguste menetluste raames ja vajadusteks, mille käigus määrati neljaks aastaks kindlaks litsentsitulust TV2-le minev summa (vt eespool punktid 171–174). Pealegi on nimetatud analüüse mainitud Taani Kuningriigi poolt 24. märtsil 2003 algatamisotsuse kohta esitatud märkustes ja need on ära toodud kõnesolevate märkuste lisana.

208 See, et komisjon ei võtnud kõnealust teavet arvesse vaidlustatud otsuse tegemisel, mis ei sisalda kõnesolevale teabele mingit viidet, st ka mitte seda, et komisjon seda ei arvesta, kinnitab, et komisjon ei ole ametliku uurimismenetluse vältel viinud läbi tõsist uurimist talle sel ajal edastatud teabe osas, mis puudutas TV2 rahastamist ajavahemikul 1995–2002.

209 Esimese Astme Kohus märkis muu hulgas, et tema lahendada olevas kohtuasjas on komisjon oma kirjalikes märkustes viidanud ainult muudele majandusanalüüsidele, st mitte 1995/1999. aasta majandusanalüüsile, nimelt neile, mis käsitlevad TV2 A/S-i kapitali ettevõtja loomisel aastal 2003 või tema rekapitaliseerimisel aastal 2004, kusjuures tegelikult ei koostatud neid analüüse *ex ante*.

210 Seega ei ole komisjon Esimese Astme Kohtus vastanud etteheitele, mille kohaselt ei ole ta ametliku uurimismenetluse etapil 1995/1999. aasta majandusanalüüse arvestanud. Vastupidi, Taani Kuningriigile esitatud etteheitega, mille kohaselt viimati nimetatu ei ole talle saatnud *ex ante* koostatud hinnanguid – mis on ekslik – (vt eespool punkt 204) komisjon pigem möönab, et ei ole asjaga seotud materjale tõsiselt uurinud.

211 Ka komisjoni toetuseks menetlusse astujad, kelle osas on juba märgitud, et nad ei vaidle vastu kõnesolevate analüüside olemasolule ja sellele, et need on komisjonile edastatud, ei ole sellele etteheitele reageerinud.

212 Lisaks eelnevale rõhutab SBS väide, et 1995/1999. aasta majandusanalüüsid on „vanad turu-uuringud", tegelikult üksnes seda, kuivõrd asjakohased oleksid need nii nende ajakohasusest (*ratione temporis*), kuid ka sisust tulenevalt (*ratione materiae*) olnud komisjoni poolt antava hinnangu jaoks, kuna tegemist on uurimisperioodil koostatud dokumendiga. Igal juhul märgib Esimese Astme Kohus, et kuna 1995/1999. aasta majandusanalüüside olemasolu ning neis käsitletu on teave, mis käesoleva kohtuasja jaoks ei vaja tõendamist, tuleb ainetuse tõttu tagasi lükata kõikmõeldavad vastuväited, mis puudutavad neid analüüse sisuliselt. Õigupoolest ei pea Esimese Astme Kohus eespool punktis 182 viidatud kohtupraktika kohaselt õiguspärasuse kontrollimisel püüdma ise esitada vaidlustatud otsuse puuduvaid põhjendusi, andes omalt poolt need hinnangud, mida komisjon oleks pidanud esitama ametliku uurimismenetluse etapis.

213 Kuigi komisjon ei ole vastanud etteheitele, mille kohaselt ta ei ole 1995/1999. aasta majandusanalüüsi arvesse võtnud, märgib Esimese Astme Kohus sellegipoolest, et komisjon on maininud asjaolu, et TV2 A/S ei osalenud ametlikus uurimismenetluses. Esimese Astme Kohus nendib, et eeltoodud väited ei mõjuta TV2 A/S-i õigust esitada kohtumenetluses etteheidet, mille kohaselt on rikutud uurimiskohustust, ja seda muu hulgas 1995/1999. aasta majandusanalüüside osas.

214 Isegi kui võib arvata, et komisjon soovis kõnesolevate viidetega väita, et TV2 A/S ei saa hagiavalduses toetuda sellele, et uurimist ei ole toimunud muu hulgas ka 1995/1999. aasta majandusanalüüside osas, siis igal juhul on see võimalik väide ühelt poolt ainetu ja teiselt poolt põhjendamatu, ning seda järgmistel põhjustel.

215 Mis puudutab niisuguse võimaliku väite ainetust, siis tuleb meenutada, et põhjenduste puudumine või ebapiisavus tähendab oluliste menetlusnormide rikkumist EÜ artikli 230 mõttes ning on avalikul huvil põhinev väide, mida ühenduse kohus peab kontrollima omal algatusel (Esimese Astme Kohtu 29. septembri 2005. aasta otsus kohtuasjas T-218/02: Napoli Buzzanca *vs.* komisjon, EKL AT lk I-A-267 ja II-1221, punkt 55, ja 22. juuni 2005. aasta otsus kohtuasjas T-102/03: CIS *vs.* komisjon, EKL 2005, lk II-2357, punkt 46). Lisaks eeltoodule märgib Esimese Astme Kohus – olles pealegi vastuseks hagejate esitatud konkreetsele etteheitele tuvastanud, et vaidlustatud otsus on ebapiisavalt põhjendatud selles osas, mis puudutab TV2-le mineva litsentsitulu suuruse kindlaksmääramise asjaolusid uurimisperioodil –, et kõnealuse ebapiisavuse põhjuseks on asjaolu, et komisjon rikkus uurimiskohustust (vt eespool punktid 202 ja 203).

216 Mis puudutab seda, et niisugune võimalik väide ei ole põhjendatud, siis Esimese Astme Kohus märgib, et TV2 A/S ei tugine sugugi uutele faktilistele asjaoludele, millest komisjon poleks ametliku uurimismenetluse ajal teadlik olnud. Vastupidi, TV2 A/S heidab komisjonile ette üksnes seda, et komisjon ei ole uurinud teavet, mida ametliku uurimismenetluse kestel edastas talle see pool, kes soovis väita, et TV2 rahastamine

uurimisperioodi vältel oli vajalik ja proportsionaalne avaliku teenuse osutamisest tulenevate vajadustega (vt vaidlustatud otsuse põhjendused 111 ja 112). Nii et kui ka TV2 A/S ise ametlikus uurimismenetluses ei osalenud, ei saa teda keelata esitamast Esimese Astme Kohtus õiguslikku argumenti, mille kohaselt kõnesolevat teavet ei ole uuritud (vt selle kohta Esimese Astme Kohtu 6. oktoobri 1999. aasta otsus kohtuasjas T-110/97: Kneissl Dachstein *vs.* komisjon, EKL 1999, lk II-2881, punkt 102 ja seal viidatud kohtupraktika; 16. septembri 2004. aasta otsus kohtuasjas T-274/01: Valmont *vs.* komisjon, EKL 2004, lk II-3145, punkt 102; eespool punktis 184 viidatud kohtuotsus Saxonia Edel metalle ja ZEMAG *vs.* komisjon, punkt 68, ja 23. novembri 2006. aasta otsus kohtuasjas T-217/02: Ter Lembeek *vs.* komisjon, EKL 2006, lk II-4483, punktid 84, 85 ja 93).

217 Eeltoodud kaalutlustest tuleneb, et kuna komisjon ei viinud läbi uurimist teabe osas, mis sellegipoolest oli otseselt asjakohane, selgitamaks välja, kas kõnealused meetmed kujutavad endast riigiabi EÜ artikli 87 lõike 1 mõttes või mitte, siis on ta rikkunud uurimiskohustust, mis omakorda selgitab eespool punktis 202 nenditud ebapiisavat põhjendamist.

218 Mis puudutab komisjoni esimeses väites sisalduvat kinnitust, mille kohaselt Taani ametiasutused ei kontrollinud moodustatud reservide määra regulaarselt, siis tuleb nentida, et – lisaks asjaolule, et ka seekord on tegemist väitega, mis on põhjendamata ja millele Taani Kuningriik on ametlikus menetluses sõnaselgelt vastu vaielnud (vt vaidlustatud otsuse põhjenduse 48 teine lause) – vaidlustatud otsuses endas esitatu ei toeta niisugust väidet.

219 Vaidlustatud otsusest nähtub, et TV2 pidi kuni aastani 2002 esitama avaliku teenuse osutamise kohta eraldi aastaeelarve ja raamatupidamise (põhjendus 96). Lisaks kontrollis TV2 raamatupidamisaruannet nii finants- kui halduslikust aspektist kogu

uurimisperioodi vältel Rigsrevisionen (põhjendus 97). Asjaolu, mida komisjon on sellessamas põhjenduses ise märkinud, nimelt et Rigsrevisionenil ei ole „volitus[i] takistada […] ülemäärast hüvitamist", ei ole iseenesest kaalukas, kuna tegemist on kontrollorganiga, ega võimalda järeldada, et Taani ametiasutused ei oleks kontrolli teostanud.

220 Igal juhul ei saa komisjon tugineda väidetavalt ebapiisavale kontrollile selleks, et panna kohustus tagastada kogu nõutav summa, mille kohta Taani Kuningriik väidab, et see on avaliku teenuse osutamiseks vajalik reserv, kuna komisjoni käsutuses olnud teavet arvestades on täiesti võimalik viia läbi tõsine uurimine kõigi õiguslike ja majanduslike tingimuste osas, mis puudutasid niisuguse reservi moodustamist uurimisperioodil, ning ilma sellist uurimist läbi viimata poleks olnud võimalik võtta adekvaatset seisukohta küsimuses, kas niisugune reserv oli avaliku teenuse osutamise jaoks tegelikult täielikult või vähemalt osaliselt vajalik.

221 Samadel põhjustel – arvestades, et komisjon ei olnud eelnevalt tõsiselt uurinud konkreetseid tingimusi, mida arvestades määrati uurimisperioodil kindlaks see, kui suur osa litsentsitulust läheb TV2-le – tunduvad komisjoni viited vajadusele „spetsiaalse[…]" (vaidlustatud otsuse põhjendus 113) või „läbipaistva" (vaidlustatud otsuse põhjendus 115) reservi järele üksnes viidetena puhtformaalsele nõudele, millega ei saa õigustada vaidlustatud otsuses sätestatud tagasimaksmist.

222 Mis puudutab komisjoni teist väidet (vt eespool punkt 198), mille kohaselt aastat 1999 puudutav näide tõendab, et TV2-l ei olnud tegelikult kunagi kõnesolevaid reserve olnud vaja kasutada, siis eeltoodud kaalutlusi arvestades ei saa selle põhjal järeldada, et tegemist oli riigiabiga.

223 Asjaolu, et TV2 ei kasutanud aastal 1999 oma reserve, ei tähenda, et neid tuleks pidada avaliku teenuse osutamise vajaduse suhtes ebaproportsionaalseks. Tegelikult on ebakindla olukorra tagamiseks loodava reservi puhul loomulik, et seda võib-olla kunagi ei kasutatagi. Seega on järeldus, mille komisjon tagantjärele tegi ja mille kohaselt ei ole reserv õigustatud, kuna seda ei kasutatud, vastuolus sellega, et kõnealune institutsioon tunnistab, et niisuguse reservi loomine ja hoidmine on vajalik avaliku teenuse osutamise tagamiseks. Selleks et võtta adekvaatne seisukoht küsimuses, kas TV2-s loodud reservid on proportsionaalsed või mitte, oleks komisjon pidanud uurima eelkõige seda, kas kaalutlused – eelkõige majanduslikud –, millest lähtudes Taani Kuningriik määras aastatel 1995–2002 kindlaks TV2-le mineva osa litsentsitulust, olid põhjendatud.

224 Esimese Astme Kohus märgib lisaks, et asjaolu, et vaidlustatud otsuses ei ole tõsiselt ja üksikasjalikult uuritud TV2 rahastamise tingimusi uurimisperioodil, näitab omakorda komisjoni poolt vaidlustatud otsuse põhjenduses 71 esitatud väidete meelevaldsust.

225 Esimese Astme Kohus märgib põhjenduses 71 toodud teist Altmarki tingimust puudutavate põhjenduste osas, et viide „[h]üvitis määratakse kindlaks neljaks aastaks [sõlmitava meediakokkuleppega]", mis on puhtalt kirjeldav, kuid siiski mõeldud põhjendamaks kinnitust, et hüvitise arvestamise kriteeriumid ei olnud eelnevalt objektiivselt ja läbipaistvalt kindlaks määratud, on sisuliselt mõttetu. Soovimata vähimalgi määral asuda komisjoni asemele talle riigiabi kontrollimisel antud pädevuse teostamisel, peab Esimese Astme Kohus asuma siiski seisukohale, et vähemalt esialgse uurimise põhjal võib eespool punktides 171–174 nimetatud tingimusi, millest lähtudes määrati meediakokkuleppega kindlaks TV2-le mineva litsentsitulu summa – ja mida ei ole vaidlustatud –, käsitleda siiski pigem objektiivsete ja läbipaistvatena.

226 Mis puudutab vaidlustatud otsuse põhjenduses 71 toodud kinnitust, mille kohaselt „ei leidu ühtegi avalikku eelarvet, mis [….] [näitaks] hüvitamise ja teenuseosutamise […] [seost]" või et „TV2 [-l on] rida eeliseid, mis ei ole läbipaistvad (maksuvabastus, intresside maksmisest vabastamine jne)", siis tuleb taas kord nentida, et kuigi need väited ei oma esmapilgul asjas tähtsust ning on käesoleva kohtuasja asjaolusid arvestades ebatäpsed, ei mõjuta need põhjalikumat analüüsi, mille komisjon peab vajaduse korral läbi viima.

227 Esimese Astme Kohus märgib esiteks seoses väitega, mille kohaselt ükski avalik eelarve ei näita hüvitise ja teenuseosutamise seost, et teine Altmarki tingimus niisugust formaalset nõuet ei kehtesta. Kõnealune tingimus jätab liikmesriikidele vabad käed selle tagamiseks kasutatavate praktiliste meetodite valikul. Seega näib tegelikkuses kunstlikuna komisjoni esitatud formaalne põhjendus, mille kohaselt „ei leidu ühtegi avalikku eelarvet, mis […] [näitaks] hüvitamise ja teenuseosutamise […] [seost]", arvestades seda, et samas ei sisalda vaidlustatud otsus mitte mingisugust põhjalikumat uurimist eespool punktides 171–174 nimetatud meetodite osas, millest lähtudes TV2-le mineva litsentsitulu suurus kindlaks määrati ja mida komisjon oleks pidanud nimelt teise Altmarki tingimuse täidetuse raames kontrollima.

228 Pealegi saab Esimese Astme Kohus, tungimata taas kord komisjoni pädevusse riigiabi valdkonnas, üksnes märkida, et ei ole välistatud, et eespool viidatud meetodid, millest lähtudes TV2-le mineva litsentsitulu suurus kindlaks määrati, on objektiivsed ja läbipaistvad, kuna neisse on kaasatud ka Taani parlament, need tuginevad majandusanalüüsidele, mille on koostanud audiitorfirma, keda abistab ekspertidest koosnev kontrollrühm ja kuhu kuulusid ka TV2 konkurentide esindajad, ning need analüüsid – nagu ka TV2 raamatupidamise aastaaruanded – avaldati. Seega ei saa välistada, et nende meetmete põhjaliku analüüsi tulemusena nähtub, et Taani Kuningriik on taganud teise Altmarki tingimuse täitmise sisuliselt veel enne, kui Euroopa Kohus need tingimused oli määratlenud.

229 Mis puudutab järgmisena väidet, mille kohaselt [TV2-l on] „rida eeliseid, mis ei ole läbipaistvad (maksuvabastus, intresside maksmisest vabastamine jne)", siis Esimese Astme Kohus saab märkida vaid seda, et hagejate väidete kohaselt – ja ilma, et sellele oleks vastu vaieldud – lähtuti TV2-le mineva litsentsitulu suuruse arvestamisel eeldusest, et säilivad ka muud riigi poolt kõnealuse ringhäälinguorganisatsiooni kasuks võetavad abimeetmed. Ei ole mingit põhjust arvata – vähemalt esmase analüüsi puhul ja arvestades ka hagejate kirjeldatud menetlust, millest lähtuti TV2-le mineva litsentsitasu suuruse kindlaksmääramisel –, et muude riigiabimeetmete olemasolu ja nendega antava abi suurus, mida litsentsitasu kindlaksmääramise menetluses ilmselgelt arvesse võeti, oleks olnud teadmata.

230 Eeltoodust tuleneb, et veenvaks ei saa pidada vaidlustatud otsuse põhjenduses 71 toodud väiteid teise Altmarki tingimuse kohta, mis ei põhine vaidlustatud otsuses sisalduval analüüsil, mis puudutaks konkreetseid õiguslikke ja majanduslikke tingimusi, millest lähtudes TV2-le minev litsentsitasu summa kindlaks määrati.

231 Mis teiseks puudutab vaidlustatud otsuse põhjenduse 71 viimases lauses toodud põhjendusi neljanda Altmarki tingimuse osas, siis Esimese Astme Kohus märgib, et arvestades selle põhjenduse mõnevõrra kahetähenduslikku sõnastust, millest võib sõna-sõnalt loetuna aru saada, et käesolevas asjas „ei ole tehtud mingit analüüsi" „kindlustamaks, et hüvitise suurus kinnitatakse [Taani Kuningriigi poolt läbiviidava analüüsi tulemusel] nende kulude järgi, mis ühel […] [keskmisel] hästi toimival ja […] piisavalt varustatud ettevõtjal oleks olnud […]", siis komisjon on tahtnud sellega öelda, et Taani Kuningriik ei ole neljandat Altmarki tingimust järginud.

232 Niisugust põhjendust, kus tegelikult üksnes korratakse otseselt neljanda Altmarki tingimuse sõnastust, saab piisavaks lugeda vaid siis, kui on selge, et Taani Kuningriik ei ole võtnud mitte mingisuguseid meetmeid, millega praktiliselt saaks tagada neljanda Altmarki tingimuse täitmise, või kui komisjon on tõendanud, et nimetatud liikmesriigi poolt läbi viidud analüüs on selle tingimuse täitmise tagamiseks ilmselgelt ebapiisav või

ebaadekvaatne. Käesoleval juhul see ilmselgelt nii ei ole. Vastupidi, arvestades menetlust, mille Taani Kuningriik nägi ette TV2-le mineva litsentsitasu summa kindlaksmääramiseks aastatel 1995–2002, mis eespool punktides 171–174 toodud kirjelduse kohaselt ja mida ei ole vaidlustatud, hõlmas muu hulgas majanduslikke analüüse, mille koostamisel osalesid TV2 konkurentide esindajad, siis ei ole välistatud, et kui kõigi nende tingimuste osas, mida arvestades määrati uurimisperioodil kindlaks see, kui suur osa litsentsitulust läheb TV2-le, oleks läbi viidud põhjalikum uurimine – st mis oleks pidanud olema komisjoni kohustus –, siis selle tulemusena oleks võidud jõuda järeldusele, et Taani Kuningriik oli taganud neljanda Altmarki tingimuse täitmise veel enne, kui Euroopa Kohus oli Altmarki tingimused defineerinud.

233 Siit järeldub, et vaidlustatud otsuse põhjenduse 71 viimases lauses toodud põhjendused on tegelikult puhtformaalsed, arvestades eespool punktis 203 ja sellele järgnevates punktides esitatud järeldust, mida on mainitud ka punktis 230, mille kohaselt komisjon ei viinud ametlikus uurimismenetluses läbi põhjalikumat uurimist nende konkreetsete tingimuste osas, millest lähtudes Taani Kuningriik määras uurimisperioodil kindlaks TV2-le mineva litsentsitulu summa.

234 Arvestades kõiki eeltoodud kaalutlusi, millest nähtub, et vaidlustatud otsus on ebapiisavalt põhjendatud, mille põhjuseks omakorda on asjaolu, et komisjon on rikkunud uurimiskohustust seoses küsimustega, mis olid otseselt asjakohased selle kindlaksmääramisel, kas tegemist oli riigiabiga või mitte, siis tuleb vaidlustatud otsus tühistada, ilma et oleks vaja uurida muid kohtuasjades T-309/04, T-317/04, T-329/04 ja T-336/04 esitatud väiteid.

Kohtukulud

Kohtukulud kohtuasjades T-309/04 ja T-317/04

235 Kodukorra artikli 87 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna kohtuasjades T-309/04 ja T-317/04 tehti kohtuotsus komisjoni kahjuks, tuleb vastavalt hagejate sellekohasele nõudele mõista viimati nimetatute kohtukulud neis kohtuasjades välja komisjonilt.

236 Kodukorra artikli 87 lõike 5 alusel peab hageja hagist loobumise korral hüvitama kohtukulud, kui vastaspool nõuab seda oma märkustes hagist loobumise kohta. Kuna hagejad loobusid ajutiste meetmete kohaldamise taotlustest kohtuasjades T-309/04 R ja T-317/04 R ning kuna komisjon ei ole neilt nimetatud asjades kohtukulude hüvitamist nõudnud, kannavad pooled ise oma kohtukulud, mis tekkisid ajutiste meetmete kohaldamise menetluses.

237 Kuna UER kui TV2 nõuete toetuseks menetlusse astuja kohtuasjas T-309/04 ei ole kohtukulude hüvitamist nõudnud, kannab ta oma kohtukulud ise.

238 SBS ja Viasat kui menetlusse astujad komisjoni nõuete toetuseks kohtuasjas T-309/04 kannavad oma kohtukulud ise.

Kohtukulud kohtuasjades T-329/04 ja T-336/04

239 Kodukorra artikli 87 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Lisaks võib Esimese Astme Kohus kodukorra artikli 87 lõike 3 alusel määrata kulude jaotuse või jätta kummagi poole kohtukulud tema enda kanda, kui osa nõudeid rahuldatakse ühe poole, osa teise poole kasuks või kui tegemist on eriliste põhjustega.

240 Viasat ja SBS, kes on nii hageja rollis kui ka teise toetuseks menetlusse astuja vastavalt kohtuasjades T-329/04 ja T-336/04, kaotasid kohtuvaidluse esitatud tühistamisväidete osas, mis puudutasid TV2 poolt avaliku teenuse osutamise kvalifitseerimist üldist majandushuvi pakkuvate teenustena. Lisaks nentis Esimese Astme Kohus, et arvestades vaidlustatud otsuse tühistamist kohtuasjades T-309/04 ja T-317/04, puudub vajadus uurida muid kõnesolevate hagejate esitatud tühistamisväiteid.

241 Neil asjaoludel tegi Esimese Astme Kohus otsuse, et Viasat ja SBS kannavad kumbki ise kohtukulud, mis tekkisid neil kas hagejana või menetlusse astujana kohtuasjades T-329/04 ja T-336/04, ning lisaks tuleb neilt välja mõista üks kümnendik komisjoni kohtukuludest vastavalt kohtuasjas T-329/04 ja üks kümnendik komisjoni kohtukuludest kohtuasjas T-336/04.

242 Samadel põhjustel tuleb Viasatilt välja mõista üks kümnendik kohtukuludest, mis tekkisid TV2-l, Taani Kuningriigil ja UER-l seoses menetlusse astumisega komisjoni nõuete toetuseks kohtuasjas T-329/04, ning SBS-lt tuleb välja mõista üks kümnendik nimetatud poolte kohtukuludest seonduvalt menetlusse astumisega komisjoni nõuete toetuseks kohtuasjas T-336/04.

243 Komisjon ning viimati nimetatu toetuseks kohtuasjades T-329/04 ja T-336/04 menetlusse astunud TV2, Taani Kuningriik ja UER kannavad igaüks üheksa kümnendikku oma kohtukuludest kohtuasjades T-329/04 ja T-336/04 ise.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ESIMESE ASTME KOHUS (viies koda)

otsustab:

1. Liita kohtuasjad T-309/04, T-317/04, T-329/04 ja T-336/04 kohtuotsuse huvides.

2. Tühistada komisjoni 19. mai 2004. aasta otsus 2006/217/EÜ Taani meetmete kohta TV2/Danmarki kasuks.

3. TV 2/Danmark A/S, Taani Kuningriik ja komisjon kannavad kohtuasjades T-309/04 R ja T-317/04 R igaüks ise oma kohtukulud.

4. Komisjon kannab ise ma kohtukulud kohtuasjades T-309/04 ja T-317/04 ning temalt mõistetakse välja TV 2/Danmark A/S ja Taani Kuningriigi kohtukulud nimetatud kohtuasjades.

5. Union européenne de radio-télévision (UER), SBS TV A/S, SBS Danish Television Ltd ja Viasat Broadcasting UK Ltd kannavad kohtuasjas T-309/04 igaüks ise oma kohtukulud.

6. SBS TV, SBS Danish Television ja Viasat Broadcasting UK kannavad ise kohtukulud, mis tekkisid neil põhimenetluse poolena ja menetlusse astujana kohtuasjades T-329/04 ja T-336/04.

7. Mõista Viasat Broadcasting UK-lt välja üks kümnendik komisjoni, TV 2/ Danmark A/S, Taani Kuningriigi ja UER-i kohtukuludest kohtuasjas T-329/04.

8. Mõista SBS TV-lt ja SBS Danish Televisionilt välja üks kümnendik komisjoni, TV 2/Danmark A/S, Taani Kuningriigi ja UER-i kohtukuludest kohtuasjas T-336/04.

9. Komisjon, TV 2/Danmark A/S, Taani Kuningriik ja UER kannavad igaüks ise üheksa kümnendikku oma kohtukuludest kohtuasjades T-329/04 ja T-336/04.

Vilaras Martins Ribeiro Jürimäe

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 22. oktoobril 2008 Luxembourgis.

Kohtusekretär Koja esimees

E. Coulon M. Vilaras

Sisukord

Õiguslik raamistik . . . . . II - 2942

Vaidluste aluseks olevad asjaolud . . . . . II - 2945

Menetlus . . . . . II - 2950

Kohtuasjad T-309/04 ja T-317/04 . . . . . II - 2950

Kohtuasi T-329/04 . . . . . II - 2952

Kohtuasi T-336/04 . . . . . II - 2953

Poolte nõuded . . . . . II - 2955

Õiguslik käsitlus . . . . . II - 2957

Hagi vastuvõetavus kohtuasjades T-309/04 ja T-317/04 . . . . . II - 2957

Põhiküsimus . . . . . II - 2963

Kohtuasja T-329/04 esimene väide ja kohtuasja T-336/04 teine väide, mille kohaselt vaidlustatud otsuses on TV2 poolt avaliku teenuse osutamine kvalifitseeritud üldist majandushuvi pakkuvate teenuste osutamisena ekslikult . . . . . II - 2965

– Poolte argumendid . . . . . II - 2965

– Esimese Astme Kohtu hinnang . . . . . II - 2969

Esimene kohtuasjade T-309/04 ja T-317/04 toetuseks esitatud väide, mille kohaselt on rikutud kaitseõigust . . . . . II - 2978

– Poolte argumendid . . . . . II - 2978

– Esimese Astme Kohtu hinnang . . . . . II - 2980

Teine kohtuasjade T-309/04 ja T-317/04 toetuseks esitatud väide, mis tugineb EÜ artikli 87 lõike 1 rikkumisele, seoses sellega, et TV2-le Fonds TV2 kaudu üle kantud litsentsi- ja reklaamitulu ei kujuta endast riigi vahendeid . . . . . II - 2984

– Poolte argumendid . . . . . II - 2984

– Esimese Astme Kohtu hinnang . . . . . II - 2987

Kohtuasjade T-309/04 ja T-317/04 raames esitatud etteheide, mille kohaselt vaidlustatud otsus ei ole piisavalt põhjendatud, kuna komisjon on rikkunud uurimiskohustust II - 2991

– Poolte argumendid . . . . . II - 2991

– Esimese Astme Kohtu hinnang . . . . . II - 2993

Kohtukulud . . . . . II - 3011

Kohtukulud kohtuasjades T-309/04 ja T-317/04 . . . . . II - 3011

Kohtukulud kohtuasjades T-329/04 ja T-336/04 . . . . . II - 3012